

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
K
K
K
K
K

SATILMIŞTIR

Yazısız

Yazısız

7 MİLYON LİRALIK
DEV ÇEKİLİŞ İÇİN
SON PARA YATIRMA TARİHİ
20 ŞUBATA AZ KALDI.
ACELE EDİNİZ...

DEV ÇEKİLİŞİ Kaçırmayınız

Bu çekilişte: İstanbulda, Feneryolunda,
şahane 60 Apartman Dairesi ● 5 adet
100.000 lira ● 5 adet 50.000 lira ● 10 adet
25.000 lira ● 50 adet 5.000 lira ● 1000 adet
1.000 lira ● 35 000 adet para ikramiyesi

Türkiye İŞ Bankasının ikramiye çekilişleri
halk huzurunda ve otomatik makinalarla yapılmaktadır.

TÜRKİYE BANKASI

AKBAKA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 3 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 14 Ocak 1965

Her şeyi benden beklemeyiniz!

S AYIN İnönü, parti toplantısında, kendisine yöneltilen tenkidlere kesin bir cevap verdi:

— Her şeyi benden beklemeyiniz!

Bu sözde, seksenbir yaşın beşinliği büyük pay alır. Ama, İsmet Paşa'mız bu sözü kırk yıl önce de söylemiş olsaydı, doğruluğundan hiç bir şey kaybetmezdi. Memleket işleri bir ortak çalışma ile yürütülür elbet, tek adamın buyruğu ile değil!

Bu ortak çalışma nasıl olur?

Az çok eşit sermayeli insanlar, varlıklarını birleştirerek nasıl bir şirket, bir iş ortaklığı kurarlarsa, az çok eşit zekâlı, eşit bilgili, eşit görgülü ve eşit inatlı insanlar da birleşerek, bir ekip kurarlar ve ortak sorumluluk içinde, bir iş bölümü yaparak memleket işlerini yürütürler.

Artık millî servetin prototipi olduğu için sayın Vehbi Koç'u alayım: İşte Amerikalılar, kuracakları bira fabrikasına onu ortak seçtiler. Ereğli Demir-Çelik fabrikasında baş ortak o. Lâstik fabrikasında onun hissesi var. Buz dolabında, çamaşır makinesinde, üstünde yazı yazdığım şu güzel masada bile onun firma adını görüyorum. Neden çocuk romanları birincisi Mehmet Seyda değil?.. Neden beyaz perde birincisi Hülya Koçyiğit değil?.. Neden parmaklarının ucu tuşlar

dan en güzel sesleri çıkaran İdil Biret değil?.. Çünkü kimi iç, kimi dış dünyamızın bu zengin şöreteleri, kurulacak bir şirketin, kurulacak bir fabrikanın aradığı zenginler değildir.

Atatürk, Kurtuluş Savaşı sonu, karşılaştığı o değerler kıtlığında, hep böyle insan aradı. Nerede bir ışık, bir zekâ pırıltısı gördü ise ona pervane oldu: Şükrü Kaya, Saraçoğlu, Mahmut Esat Bozkurt ilk örnekleridir...

Ölümünden sonraki manzaraya bakalım: Şükrü Kaya'nın koltuğuna kimleri, kimleri, kimleri oturtmadı İnönü?..

İsimleri yalnız mezar taşlarında kalmış o meçhul şöreteleri faydasız bir zorlama ile hafızalarınızda diriltmeğe çalışmayın.

Ne yapalım, bu bir mizaç meselesidir. Muhterem İsmet Paşamız, soğan kafalardan hoşlanır: Başı var, beyni yok!

«Her şeyi benden beklemeyiniz» diyebilmenin ilk şartı, bazı şeyleri kendilerinden bekleyebilecekmiş kafa güçleri, çaba güçleri eşit insanların ortak sorumluluk içinde çalışmaları ile olur. Yoksa yürütmeğe alıştırılan tasmalı çocuklar gibi, düşünme ve yürütme güçlerinin yularları şefin elinde bir ekipten ne bekleriz?

Sayın İnönü: «Her şeyi benden beklemeyiniz» derken, bir-

çok şeyleri kendilerinden bekleyecekmiş nice değerleri nasıl çevre dışı bıraktığını düşünmüyor galiba!

Büyük Atamızdan ve büyük Atasından devraldığı vatan emanetinin, onun dehâsından ışık ala ala yetişmiş aydınlarla yürütmeğe kaç gün dayanabildi ki?..

İnsan yok etmekteki eşsiz gücünü, kimlerin, kimlerin, kimlerin varlıkları üstünde denemedi millî şefimiz?.. Taaa Recep Peker'e kadar!

Ondan sonra bitti mi dersiniz?.. 1950'nin kiralık konağı C.H.P.'nin kapısını tek açıp kapıyan Kasım Gülek bile kendi evinden, kendi yuvasından kovulmadı mı?

Sayın İnönü, istiyor ki, politika dünyamızda ışılan her yeni yıldız, kendi elinde bir şamdan olsun. O, istedikçe parlayacak, istemedi mi? Püff!

Nihat Erim bunun eski ve acılarıyla dolu bir örneğidir. Turhan Feyzioğlu da yeni!

«Her şeyi benden beklemeyiniz» diyen İsmet Paşa, 1938 den beri kurduğu hükümetlerle, parti topluluğunda söylediği sözün tam tersini savunmuştur:

— Her şeyi benden bekleyiniz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Çimdik

E MNİYET Genel Müdürü Ahmet Demir, İstanbul asayişinden memnun: «Do-laştığım yollarda kadınlara çimdik atan tek adam görmedim» diyor.

Eh, asayiş erkek eli ile kadın poposu arasında aradığı için iyimserlikte haklı tabii.

Ama bay müdür, saldırıyı mutlaka iki parmağın bir yumuşak eti koparırken aramazsa, bu kadar rahat konuşmaz.

Bakiyorsunuz, bir meşin ceket kopuğu, kocasının kolunda giden tazeyi topuktan tepeye kadar şöyle bir ısıktan geçiriyor. Ama ne ısıklı!.. Karmanyolacının eli bir insanı böylesine anadan doğma şıpsak soyamaz.

Bakiyorsunuz iki çift göz. Ama ne göz, ama ne bakış!.. Korkudan annesinin kürküne gömülen kız Adli Tıbb'a gönderseniz, bek-kâreti örselenmiş çıkar!

Bunları polis vakası bile sayamayız artık. Bir başka dava-dır bunlar. Emniyet Müdürümüz, Demir değil, Çelik olsa, hattâ Ereğli Demir-Çelik fabrikası olsa yine vız gelir...

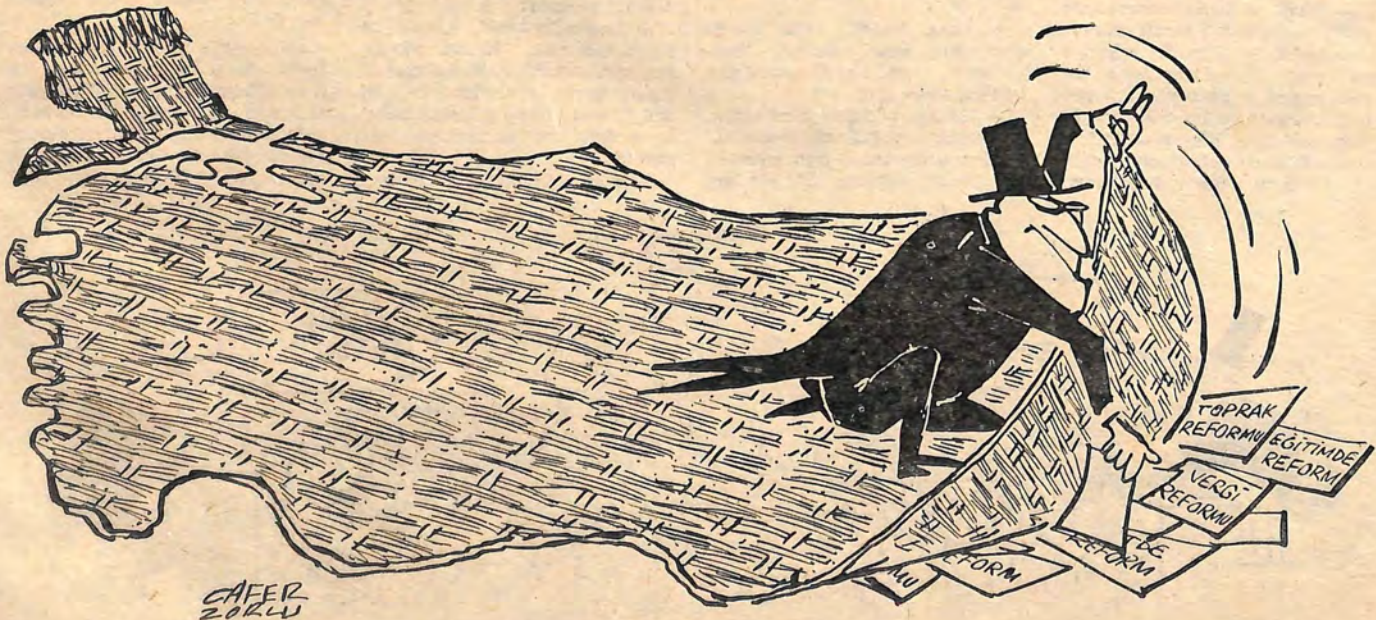
Biz sayın Ahmet Demir'e bir tatlı fıkra anlatalım:

Buğday Arpa'ya yalvarmış: — Ben Kâbeye gidiyorum, Hacı olacağım, dönünceye kadar insanlara yokluğumu belli etme, diye...

Arpa sormuş: — Baklava da yapmak isterlerse olayım mı?..

— Yooo, demiş buğday, o kadar ince işe karışma, ekme ol yeter.

Evet, biz de Emniyet Umum Müdürümüzden rica ediyoruz: O kadar ince işe karışmasın, polis olsun yeter!

Hasıraltı!

KAFASINI, sol gözüni örtten sargılar içinde görünce şaşkırdım:

— Geçmiş olsun yahu.. Bu ne hal?

— Sorma, diye içini çekti, sorma.. Başıma ne geldi ise hep maç yüzünden geldi!

Eski dostumun cevabı beni bütünümlü şaşırtmıştı. Gerçi, bizim futbol maçlarına, oyuncu, hakem, hattâ seyirci olarak katılmanın bile çok tehlikeli bir iş haline geldiğini gazetelerde okumuyor değilim. Sizin de bildiğiniz gibi, maçların ertesi günü yayınlanan spor sayfaları, maçtan ziyade zabıta haberleri veriyordu:

Ahmet'in çene kemiği kırıldı... Mehmet minisküs oldu... İbrahim'in attığı yumruk, İsmail'in attığı golden daha yamandı... Küçük Tevfik'i sahadan sedye ile çıkardılar... Sağnak halinde yağan yağmurdan sonra, şişe ve ayva yağdı!..

Şayet dostum, futbolun oynuluğunu, hakemliğini, yahut seyirciliğini yapacak kimselerden olsaydı, onun sargılar içindeki bu perişan haline hiç şaşmazdım. Ama, bizim Serçe Selim, sporla, maça uzaktan yakından hiç ilgisi olmayan bir arkadaştı. Zaten okulda iken ona «Serçe» lâkabının takılması, o sevimli kuşçağz kadar ürkek, çelimsiz bir insan oluşundandı.

Bu yüzden, onun, sık sık bir harp meydanı halini alan Mithat Paşa stadının, içine girmek şöyle dursun, önünden bile geçemediğini bildiğim için merakla sordum:

— Yahu, senin maça ilgin ne? O, dudaklarında buruk bir gülüşle:

— Benim başıma gelenlerin hikâyesi böyle ayaküstü anlatılamıyacak kadar uzun, dedi... Vaktin varsa gel, uygun bir yerde oturalım biraz...

Akşamı, penbe, esmer bir akşam. İşlerimi bitirmiştim, kolu na girip «gel» dedim ve karşıdaki içkili lokantaya girip oturduk. İlk kadehleri tokuştururken anlatmaya başladı:

— Efendim, bana sorarsan, evliliğin en tatsız tarafı, süresiz beraberlik... Yirmiliç yıldır, o anlatmış ben dinlemişim, ben anlatmışım o dinlemiş... Repertuarlarımızı çoktan tüketmiş olduğumuz için, bir anlattığımızı, ikinci, üçüncü defa değil, yirminci, otuzuncu defa tekrarlamıya

HEP MAÇ Yüzünden Naci Sadullah

başlamışız... Bu yüzden, ben anlatacaklarımı ilgi ile dinliyecek birine kavuşabilmek için, her gece dört gözle misafir bekler olmuştum. Kapı çalınıp da dört beş kişilik bir dost kalabalığı göründü mü, âdetâ bayram ediyordum. Konuşmalarımız çoğunlukla şöyle başlıyordu:

— Çok dinlediği için bizim hanım sıkılacaktır ama tekrar anlatmaya değer...

Yüzünün nasıl buruştuğunu görmemek için, yan gözle bile bakmadan başlıyorum anlatmaya...

Diyeceksin ki: «Çık, bir dostuna git...» Ne mümkün... Bizim hanım, sanki kocası değil de kedisi imişim gibi, beni dizinin dibinden ayırmak istemez. Bir gün nasılsa: «Karıcığım, ben bu gece bir dostuma gideceğim» diyecek oldum. Sanki metresimle buluşacağımı ağzımdan kaçırmışım gibi kaşlarını çatı, çatı, çatı da:

— Yaaa, demek artık benim dostluğum sana yetmiyor, dedi. Sonra, başını sinirli sinirli sallayarak ilâve etti:

— Benim bildiğim her kadın, kocasının kendini götüremediği yerden şüphe eder. Sen istersen o mübarek dostuna git. Bir şey

demem. Ama içimdeki yirmiliç yıllık güven yıkılır!

Bunları söylerken gözleri yaşlarla dolmuştu. Hadi bakalım, benim yerimde sen ol da çık git...

Ben istiyordum ki, bu iş gönül hoşluğu ile olsun: Ne o üzülün, ne ben... Hiç olmazsa ayda bir, cezaevinden izinli çıkmış suçlu gibi, iki üç saatçik soluk alayım...

Kadehleri tekrar tokuşturduk. Anlatmaya devam etti:

— Bizim apartmanın üst katında Osman bey adında Adanalı bir tüccar oturuyor... Zengin, keyifli bir adam. Sık sık, tek başına arabasına atlayıp uçuğunu görüyordum. Herfin hürriyetine nasıl imrendiğimi bilemezsin!

Karısı bize geldikçe, gizli bir kıskançlıkla, onu kıskırtmaya çalışıyordum:

— Behire hanım, bu sizin Osman bey yine nerelere gitti?..

Kadıncağız hiç oralı değil. İstifini bozmadan gülümser gülümser cevap veriyor:

— Bir arkadaşının eşi hasta imiş de onu ziyarete edecek...

Yahut:

— Bu gece yine mühim bir maç varmış da...

Hanımına göre, Osman bey koyu bir Fenerbahçeli imiş. «Müslim Bağcılar, Fenerbahçelilikte benden bin kilometre geride kalır» dermiş... Hele gece maçlarına bayılıyormuş Osman bey... Ben, tekrar kadıncağızı kıskırtmak için sinsi sinsi gülümsüyordum:

— Aman Behire hanımcağızım, bizim gibi kırkını aşmışların maç nesine?..

Ama o son derece tatlı bir uysallıkla gültüyor:

— Keşke herkesin kocası benimki gibi olsa... Kumar meraklısı, içki meraklısı, kadın meraklısı ne uçarı erkekler var... Bizim Osman bey gibisini bulursanız ölüp başlarına koysunlar, diyordu.

Ama ben, Osman bey'in maç

diye çıkıp çıkıp başka oyunlara gittiğini sezmiyor değilim. Eve döndüğü zaman: «Bugün iki tane soktuk» derken, ağzı öyle sulanıyordu ki, insanın bir maç seyirinde o keyfi tatmasına imkân yoktu!

Gelgelelim, ara sıra böyle bir hürriyete kavuşmak için benim de aynı bahaneleri kullanmam imkânsız. «Hastam var» desem bizim hanım beraber gidelim, ben de karısının gönlünü almış olurum der. Maça gelince, bizimki onu hiç yutmaz: Çünkü radyo maç vermiye başlayınca, nasıl öfke ile yerimden fırlayıp düğmeyi çevirdiğini bilir...

Serçe Selim, bilmem kaçınıc kadehini yuvarladıktan sonra:

— Bir gün, dedi, yolda Osman beyle karşılaştık. Ona, papaza günah açıklar gibi durumumu anlattım. Plânı beraber hazırladık: Ertesi gece bizimkinin yanında beni maça götürmek için zorlayacaktı. Ben nazlanacaktım. O ısrar edecekti. Sonunda beraber çıkacaktık... Köşe başında, o kendi yoluna sapacaktı ben kendi yoluma...

Nihayet, Osman bey'in bu ricamı usta bir aktörlükle yerine getirmesi sayesinde ben de bir gece maça kavuştum... Saadetim yüzümden akıyordu. Karıma:

— Görmeliydin Melek'ciğim, dedim, o ne zevk, o ne heyecan... Tevekkeli Osman bey hiçbir maçı kaçırmıyor... Birinci gol, göz açıp kapamadan oldu... İkinci gol, tatlı bir mücadeleden sonra oldu... Ama üçüncü gole sahiden bayıldım!

Benim bu derece hoşlandığımı gören karım, beklenmedik bir cömertlikle:

— Eh, öyle ise ara sıra git, demesin mi?

Artık ben gazetelerin baş sayfa okuyuculuğundan son sayfa okuyuculuğuna geçmiştim: Maç dönüşlerinde evde çam devirmemek için, durmadan takımların, oyuncuların isimlerini ezberlemeye çalışıyordum... Haaa, bir takım tutmak lâzımdı... Osman bey'e inat Galatasaray'ı tuttum ben de!

Artık suç ortağımla beraber hiçbir maçı kaçırmıyorduk. Evden: «Maça gidiyoruz» diye çıkıp kurtlarımızı döktükten sonra, toto neticelerini bildiren akşam gazetelerinden birini alıyor ve hemen hangi takımın galip, han-

Ramazan geldi

Onbir ayın

Bir sultanı!...

— Görüyon mu len, bizle dalga geçiyorlar!..

gi takımın mağlûp olduğunu öğreniyorduk.

Eve döndük mü, bizi beraber bekleyen hanımlarımızın önünde maçı başka lâkırdımız yoktu:

— Birinci gol bombaydı, bomba..

— Hakem berbattı ama...

— Ya ikinci haftayında kalecinin uçuşu...

Sonra yine futbolcular üzerine uydurma hikâyeler:

— Üç for oyuncusu aynı günde evlenmişler. Aynı otelde yan yana üç oda kiralamışlar. Aralarındaki anlaşmaya göre, üçü de uyumadan önce oda kapılarına birer kâğıt yapıştırarak, aldıkları neticeleri birbirlerine gol parolası ile bildireceklermiş... Bir tanesi, uykuyu yeneemediği için, bir kâğıda «Bizim takım iki bir galip!» diye yazmış ve kapının dış kanadına yapıştırmak için odadan çıkmış. Bir de ne görsün: Arkadaşları kendisinden evvel kapılarına kâğıtları yapıştırmışlar... Ayaklarının ucuna basarak gidip gözden geçirmiş. Birisinde: «Penaltıdan tek gol!» yazılı öbüründe «Saba çamurlu. Maç tatil edildi!»

İşte bir süre de hanımlarımızla böyle dedikodu yaptıktan sonra yorgun argın yatak odalarına dönmüşler.

Stadyumu dolduran meraklılar arasında bizden keyiflisi yoktu sanırım. Hürriyetimizin doyum olmaz tadını çıkarırken coşuyor, keyifinden serhoş çılgınlarla «Yaş Osman beyciğim» diye komşuyu şapur şapur öpüyordum. Eee, ben bu maç dalgasına onun sayesinde düşmüştüm!

Ama: «Yaş Galatasaray!.. Yaş Fener!.. Yaş Metin!.. Yaş Osman bey!» derken geçen gece fena halde fiyasko verdik.

Meğer bizim hanım bu maç oyunundan nedense pirenlenmiş! Osman bey'in karısı Behire hanımla başbaşa verip bir plân hazırlamışlar ve telefonu açarak, bizim güya seyircileri arasında bulunduğumuz maçın ortalarına doğru, stadyumun alaca karanlığına hoparlörle şu anonsu yayınlamışlar:

— Dikkat!.. Dikkat!.. Osman Kocatop!.. Selim Serçe Beylere!.. Eşleriniz bir kaza geçirdiler!.. Acele evlerinize dönünüz!

Ama bizim bu anonstan habermiz yok. Üstelik o gece hangi

takımların karşılaştığından da haberimiz yok... Daha kötüsü, gece yarısı gazete de bulamadığımız için maçların neticelerinden de haberimiz yok!

Osman bey'le kolkola, her zamanki gibi keyiften yayık yayık gülererek kapıdan içeri girmişiz. Daha «Bu geceki maçlar...» demeye vakit kalmadan, Behire hanım kocasının yakasına yapıştı:

— Yürü bakalım yukarı!..

Onlar çıkar çıkmaz bizimki iki yumruğunu iki kalçasına dayayıp karşıma dikildi:

— Anlat bakalım beyefendi, bugün hangi takımların maçları vardı?..

Birden apıştım. Zaten imtihan

savmak için ezberlenmiş oyuncu isimleri hatırdan kalmıyor... Şöyle bir palavra savurmayı denedim:

— Bu gece mi?.. Şey... Bu gece iki takım karşılaştı!

— Elbet iki takım... Bir takım tek başına oynayacak değil ya... Ama hangi takımlar?

— Allah Allah, hangi takım olursa olsun... Ben arkalarına giydikleri formaların rengine değil, çıkardıkları oyunlara bakarım!

Sonra kurnazlığımı büsbütün arttırarak, bu işlerden hiç anlamaz sandığım karımı, futbol terimleri ile futbolcu isimlerini karıştırarak ağız kalabalığına getirmek istedim:

Karakollarda vatandaşlara iyi muamele gösterilecek... — Gazeteler —

— Bir acı kahvemi için de muameleye öyle başhyalım beyler!

— Tam yirminci dakikada Kereste Cafer ofsayttan faul yapınca, penaltıyı görmeyen hakem, taça giden topu firikik yerine getirtti. Derken Osman'la ben bir de baktık ki korner olmuş... Cafer şavulladı, Metin aptallaştı, ama...

Karım sözümü tamamlamadı: — Cafer de kim kuzum?.. Bu gece oynayan yirmiiki kişi arasında Kereste Cafer diye kimse yok!

Ben içimden: «Ulan, Cafer de nereden aklına geldi? Şuna Ahmet, Mehmet deseydin ya... Her takımda birkaç tane Ahmet Mehmet nasıl olsa bulunur» diye kendime sövdükten sonra:

— Aaa dedim, Cafer mi?.. Bilmiyorsun demek?.. Metin'in göbek adı Cafer'dir yahu!

Nerdeee... Bizim hanım futbol uzmanı kesilmiş! Yüzüme tükürür gibi bakarak:

— Atma dedi, atma... Bugün oynayan takımlarda Metin de yok!

Ben bozulmuştum artık. Yalvarır gibi:

— Vallahi bilmem, dedim. Osman bey bana öyle söylemişti!

Ama kurtulmak ne mümkün. Karım büsbütün domuzlaşarak, bir sorgu hâkimi ustalığı ile devam etti:

— Peki... Maçın neticesini söyle: Kaç kaç bitti maç?

Ellerimi, omuzlarımı, kollarımı kaldırarak mırıldandım:

— O hesabı Osman tutuyor!

Bunu dememle, hanımın yüksek ökçeli terliğini alnımın ortasına yemem bir oldu!

Ondan sonra, evde ne varsa, bardak, tabak, çiçeklik, hepsi başıma yağdı... Bu arada karımın şöyle söylendiğini işitiyordum:

— Sizi düzenbazlar sizi... Sizi namussuzlar sizi!.. Demek ayardır bizi aldatıyordunuz ha!

Serçe Selim, avucu ile yaralarının sargılarını hafif hafif okşarak mırıldandı:

— Biz Osman'la hürriyet şampiyonu olalım derken, karılarımız bizi maclardan elediler... Ama ben yine şükrediyorum kendi halime... Bizim komşu o geceden beri hâlâ meydana yok!.. Demek henüz sokağa çıkacak durumda değil... Allah vere de adamcağızı alçıya filân koymuş olmasalar!

Naci Sadullah Daniş

NE zaman şemsiyemi yanıma almasam böyle olur; dışarıda üç saatteberi bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Ortalık öylesine kararmıştı ki müzenin hemen bütün elektriklerini yakmaya mecbur olmuştuk.

Koskoca Askeri Müze'de ziyaretçi olarak üç, dört kişi ya var, ya yoktu. Onların da taşralı oldukları anlaşıyordu. Islak kasketleri başlarında, çekingen, aynı zamanda alâkasız salondan salona gidip geliyorlardı. Anlaşılan memleketlerine döndükleri zaman anlatacakları hikâyeler için malzeme toplamakta idiler.

Aşağıda, antrede Mehter Takımı çalışıyor, boş binada kopardığı gürültü, salonların tozlu ve küflü süknatini döğüp duruyordu.

Eh, böyle bir günde bir müze kâtibinin fazla işi olmaz. İçim de sıkılıyordu. Davulların, zurna ve borazanların, zillerin gürültüsünün en az duyulduğu üst katta sağdaki salona çıktım. Zaten isteseydim de soldakine gidemezdin. Ziyaretçi azlığından elektrikleri bile yakılmamıştı.

Benim girdiğim salona bakan ihtiyar hademe, kapı dibine koyduğu alçak bir kahve iskemlesi-ne oturmuş, yüzünü avuçları içine almış, her zamanki gibi dipsiz düşüncelere dalmıştı. İçeri girdiğimi bile duymadı.

Bu salonu çok severim. Her taraf zırhlar, miğferler, kalkanlar, kılıçlar ve mızraklarla doludur. İçerisi kış, yaz serin olur. Sebep salonun güneş görmemesidir. Fakat siz serinliğin bu demir ve çelik yığınından fışkırdığını sanırsınız. Sağ tarafta, duvar dibinde duran Cebecibaşı ile Cebeci neferine ait balmumu heykelleri giydirilmiş al çuhadan hil'at, dolma ve çağsırlar, loşlukta iki ateş parçası gibi göz alır.

Onlara doğru yürüdüm. Hizalarını iki üç adım ya geçmiş, ya geçmemiştim ki arkamdan sert, kalın bir ses duydum:

— Bakaaaa Efendi!

— Haah!

Olduğum yerde sıçradığımı tahmin edersiniz. Sür'atle arkama döndüm. Hayır, salonda benden başka ziyaretçi yoktu. İhtiyar hademe de hep aynı yerde ve aynı vaziyette idi. Ürpererek bekledim. Aynı ses tekrarlardı:

— Bakaaaa Efendi!

Bütün vücudümü ter bastı. Evet, şüphe yok. Cebecibaşı'nın balmumu heykeli konuşuyordu. Dikkat ettim, arkık bir heykel değildi o. Gözleri oynuyordu. Palabıyıkları diken diken olmuştu. Sanki salonda benden başka hitap edilecek insanlar varmış gibi...

● Cevat Fehmi Başkut

İBRET AYNASI

Müzedeki macera

bi korka korka sordum

— Bana mı seslendiniz?

— Belki, beri gel!

— Buyurun...

Gözleri yuvalarında dönerek iskemlesi üstünde hareketsiz duran ihtiyar işaret ettiler:

— Bu derdendi bilir misin?

— Evet tanırım.

— Bu manzaranın aslı nedir? Dardi ne ola?

— Çoook, bir tane mi? Evvelâ geçim derdi. Pek az para ahr. Hayat ateş bahası..

— Yevmiyesi ne miktar?

— Ayda 200 lira kadar maaşı var.

— Hezeyan söylersin Efendi.

— Canım ne hezeyanı? Müze-ye ait bordroyu ben yapıyorum, bilmez miyim?

— Bre bu kadar devlet bu piri fâniye neden lâyıktır? Bir de sen maişet derdinden bahsedersin..

— Maişet derdi ya.. Eyyy zavallıclıkları unutmuşlar işte.. Herkes zam almış, onlar bulundukları yerde öylece kalakalmışlar.

Sebebini bilmiyordum ama duyduğum korkunun dakikadan dakikaya azaldığını hissediyordum. Bir adım daha atarak onlara yaklaştım.

Cebecibaşı, bakışlarını kaydırarak sağında dikilmekte olan cebeci neferine seslendi:

— Bre Ömer, sen ne miktar ulûfe alırdın?

— Acemi oğlanı iken kapıya çıkınca iki akçe yevmiyeye bağlandık Sultanım. Bilâhare üç defa tarakki gördüm, beş akçe oldu.

Cebecibaşı bana baktı:

— Efendi, dedi, akçenin bir paranın üçte biri olduğu malûmun mudur?

— Hayır, bilmiyordum. Benim bildiğim avuç içine sığan bir somun bugün 70 kuruşa.

Söylediklerime inanmadıkları yüzlerinden belli idi.

Cebecibaşı:

— Bizim zamanımızda eski si-pahilerden bir Gürcü Abdünnebi vardı, dedi. Dördüncü Sultan Murad'ın gözdesi olan Silâhtar Mustafa Paşa'nın adamı idi. İşte bu Nebi, devletten Safad Voyvodahgım (vilâyetini) 190 000 kuruşa almıştı.. Hem de taksitle.

— 190 000 kuruş mu? Yani 1900 lira... Bu para ile şimdi bir yerli buzdolabı alınıyor.

Cebecibaşı yüzünü buruşturdu, suratına tükürür gibi:

— Bu ahvalde çok üzülürdüm, dedi. Parayı rezil etmişsiniz.

Sustu, biraz düşünür gibi oldu, sonra ağzından: «Yektir Allaaah, yek» sayhası döküldü. Ben atıldım:

— Maaşı 200 liradır, ama eline o kadar geçmez. Bunun kesintileri de vardır. Vergiler, sonra tasarruf bonusu..

— Tasarruf bonusu ne ola?

— Hazine maaşlardan ve saire-den kesmek suretiyle halktan istikraz edip karşılığında senet verir. Lâkin bu bonolar şimdi piyasada üçte birden aza gidiyor.

— Devletin itibarını böylesine tahrip etmek olur mu, behey gâfil?

— Vallahi ben yapmadım efendim.

— Sana dimedim. Sen zararsız bir âdem, bir musahip yeğitsin. Bakaa, bir güzel dinle.. Sadrazam Serdar Özdemiroğlu Osman Paşa Tebrizde bulunurken İstanbuldan gelecek Hazine Katarı gecikmiş, asker nânpâyeye muhtaç kalmıştı. Bunun üzerine Paşa kösele üstüne mührünü naksettirerek para yerine ihraç eylemiş, bu kösele Akçeler çarşı ve bazarda eksiksiz ahız ve itâ olunmuş idi. Eyyy bu Piri Fâninin başkaca derdi ne ola?

— Dedim ya dertlerinin çoğu parasızlıktan doğuyor.

— Yoksulluk ayıp değildir.

Ayıp olan yoksullara imdat itmemektir.

— Zavalılığın ilk karısından gelinlik bir kızı var. Geçenlerde kısmeti çıktı. Hep sevindik. Lâkin damat düğün masrafına istikraz edilmesini isteyince bizimki şapa oturdu. Borç aradı bulamadı, avans istedi alamadı, damat da zaten pek gönlü yokmuş anlaşılan ki kızı almaktan vazgeçti.

Cebecibaşı gittikçe kızılıyordu.

— Ahali izz-ü devlette, reâya emn-ü rahatta olmak gerek. Pe-ki, hangi canibte sizin varlıklı kişileriniz? Fukarası bulunmayan âdem, âdem mi olurmuş? Gün akşamıdır, dün doğdun, bugün ölürsün.. Böyle iken yalnız cem-i nukud ne boynuna borç ola? Nefis havasına uymuş erâzile mi doldu her küşe? Âlemi haraba vermişsiniz.. Ohhh, yektir Allaaah, yek...

Söylenecek söz bulamayarak sustum. Cebecibaşı sualini tekrarlardı:

— Başka?

— İhtiyarın derdi mi?

— Belli.

— Şimdi asıl büyüğüne geliyorum. Karısı öldükten sonra cahillik etmiş, yeniden evlenip çok genç bir kadın almıştı. Bu kadın bir gün evden kaçtı. Bir Amerikalı çavuşla yaşıyor, dediler. Odacı kadını boşadı ama bir daha da unutamadı.

— Elbet, ırz ehli hicabından kahrolur. Ahali mutlak bu fahişe ile gâvur çavuşu recmitmiştir.

— Yok canım.. Neye? Kim ne karşı?

Bu sözlerim cebeci neferini çileden çıkarmış olacak ki hiddetle bağırdı:

— Behey Sultanım, söyletmen şu put kıyafetli kâfiri...

Ben bu küfürü duymamış gibi ilâve ettim:

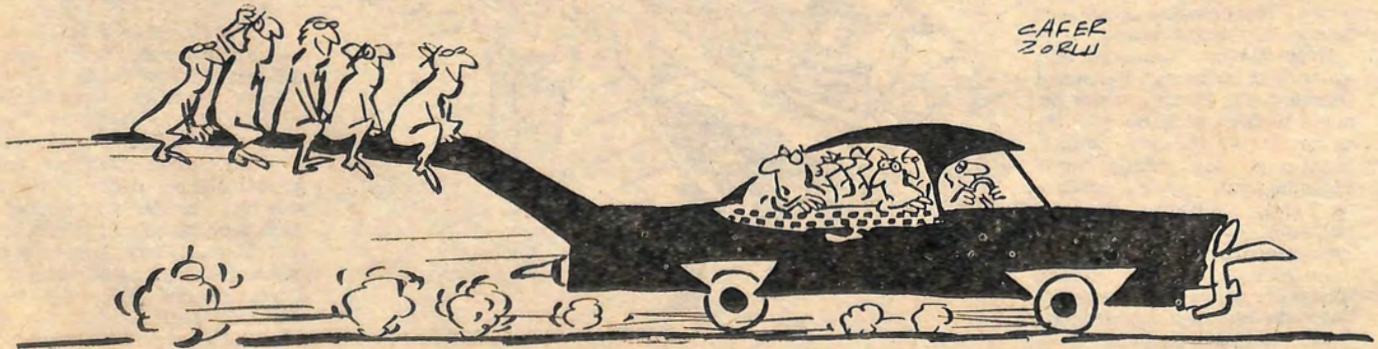
— Bilâkis.. Kadın ile Amerikalı Çavuş sonradan evlenmeye kalkınca gazeteler birinci sayfalarına nikâh resmini bastılar.

Bu sırada salonun kapısında bir ses duyar gibi oldum. Geri döndüm o tarafa baktım. İşte tam o anda arkamda duyduğum acı ile avaz avaz bağırdım. Eski-den beri böbrek sancısı çekerim.

Yine o tuttu diyecektim ama duyduğum acı daha aşağıda, kabaa etlerimde idi. Sanki birisi bana bütün hız ile bir tekme salmıştı.

Mehter Takımı susmuştu. İhtiyar odacı feryadıyla daldığı düşüncelerden uyanmış, aptal aptal bana bakmaya başlamıştı. Dışarda yağmur devam ediyordu.

Cevat Fehmi Başkut

Dolmuş kuyruğu!

Libya'nın kurtuluş bayramı şerefine

Suare Ankara Palas'taydı hepimizi «büyüten» Ankara Palasta. O bizim yaşlanmamıza, biz onun çürümesine (yapıca) şahid olmuştuk. Dıvarına kimler bindirilmişti, sonra tekrar indirilmiş tekrar bindirilmişti, he heyyyt!...

Suare sahibi, Libya Büyükelçisi Abdüselâm Busayriydi. Babacan, çelebi çelebi konuktan konuğa dolaşıyordu. Strasların seyrek serpiştirilmiş olduğu gri dantel elbisesinin içinde narin eşi ise, iddia lâf etmeden, espi yapmağa lüzum duymadan gelenleri ağırlyordu, hanımefendi, hanımefendi!

Bu Abdüselâm Busayri, ilginç adamdı son derece. Libyanın ege-menliği için senelerce zindanların konuğu olmuştu. Tek kelimeyle anmazdı yararlıklarını. Bizde yüzde birini yapan: «Hizmetlerim!» diye yırtınıp durtunur da, insan bunca tevazuu sığıştıramı-yordu içine!

Herkes vardı. İktidardakiler de, olumyanlar da, güçlüler de güçsüzler de, emekliler de, emek-sizler de, çünkü elçi vefalı adamdı.

İktidarda olumyanlar arasında, Fuad Köprülü, gözüme çarptı. Ufalı, süzülüş, çökmüş olduğu koltuktan, suare boyunca kalkmıyan bir Köprülü. Süzül müş (familyaca süzülüşler), eşi de pek süzgündü. İşte eski büyükelçilerden Faik Zihni Ak-duranın ki de... Faik Zihni Ak-dura, Dışişlerinde genel sekreter-ken «gülen adam» derlerdi. Gerçekten gülekti de: Diş diş! Öyle Feridun Cemal gibi göstermelik güleç değil. Öyle Kasım Gülek gibi «par politik güleç» değil. Her şeyin gerçeği yok oldu her şeyin... Olmadı mı?

Kasım Gülek derken, o da or-da karşıma çıktı, herkesin kar-sısına çıktığı gibi. Pür sıhhat, pür neşe, pür güven!.. New-York'a hareket etmek üzereymiş, iyiniyet heyetinin başında, dert-lerimizden Kıbrıs'ı, anlatmak için New-York şehrine gidip!

Her çevreden insan, görmüş geçirmiş salonları dolduruyordu. Libya elçisini ve hanımını çok sevmelerine rağmen, hamın-lar en güzel fıstınlarını giyme-mişlerdi. Ankara Palasın eski dekorunda fıstınlar çünkü köh-nüyor! Hanımların en sıkı gene ev sahibesiydi. Siyahlar içinde bir bayan Tulga, beyazlar için-de bir bayan Berik, kocasının di-zinin dibinden ayrılmıyan bir Süheylâ Tuna, yeni TRT genel müdür yardımcısı, Ankara Palas kadar tanıdığımız Cevat Mem-duh Altar, kır saçlarının bir nevi haşmetlendirdiği eski Ankara üniversitesi rektörü Suut Kemal Yetkin, senelerin yakışıklı «fa-avori» görünüşünü bozmadığı, protokol genel müdürü Halûk Kura, benim gözüme bunlar çarptı...

Bin dokuz yüz

altmış

beş

Bir şey de daha çarptı gözüme: Büfeye hücum yoktu, ezişerek, büzüşerek, çiğniyerek çiğ-nerek. Çok çok zengindi büfe. Yalnız aç mideleri değil, doyma-yan gözleri bile doyuruyordu!

Hizmetçiler!

Herkes biletini «Soruşturma» pi-yesi için almıştı, kimi iade etti: «Hizmetçilerin oynanacağını du-yunca... Bu piyes değişikliği, kab-ne değişikliği gibi yapılmıştı an-den. Daha «Soruşturma» piyesi tut-muşken, bütün Ankara'yı gişelere koştururken. Galiba: «Eeee» demiş-tiler ilgililer, biraz da başkaları sahne yüzü görsün!

Hizmetçiler piyesi «Jean Genêt» adlı bir Fransız yazarının eseridir. Pariste bilmem kaç mevsim oyna-

mış, şöyle sükse olmuş, böyle sük-se olmuşmuş. Kırk asır arka ar-kaya oynansa, bir omuz silkmesine değmez bence. Konu: Hizmetçiler... Suçluluk psikozu, suçluluk gururu, cezanın ruhta doğurduğu kurtu-luş hissi. Aşağılık duygusundan fı-skıran kin... v.b. Hayatı sapıtmış, hisleri daptmış bir kişinin eseri.

Üç kadının arasında geçiyor pi-yes. İki hizmetçi bir hanım. Dör-düncü bir «perde arkası» şahsı da var, o da hapiste olan evin beyi.

Oyun mu?.. Bahsetmiyelim oyun-dan. Bir vagon, histeri krizini bes-liyecek, soğuk kahkaha, bir furgon dolusu, bağırsıp çiğnışma, iki adım-da bir yer yatağı serer gibi yerlere serilme... Dekor, seyirciye hep o kil-çik hürmetsizliklerle dolu dekor: Teneke-den bir tepsi: Gülmüş ayna!.. Adi cam kavanozlar çiçeklik olmuş,

ama içlerinde birer fincan su bile mafiş!

Önde oturan seyirciler, sahne ar-kasında bir çocuk ellinin, durmadan kulis perdeleriyle oynadığını görtü-yorlar: Ben gördüm!

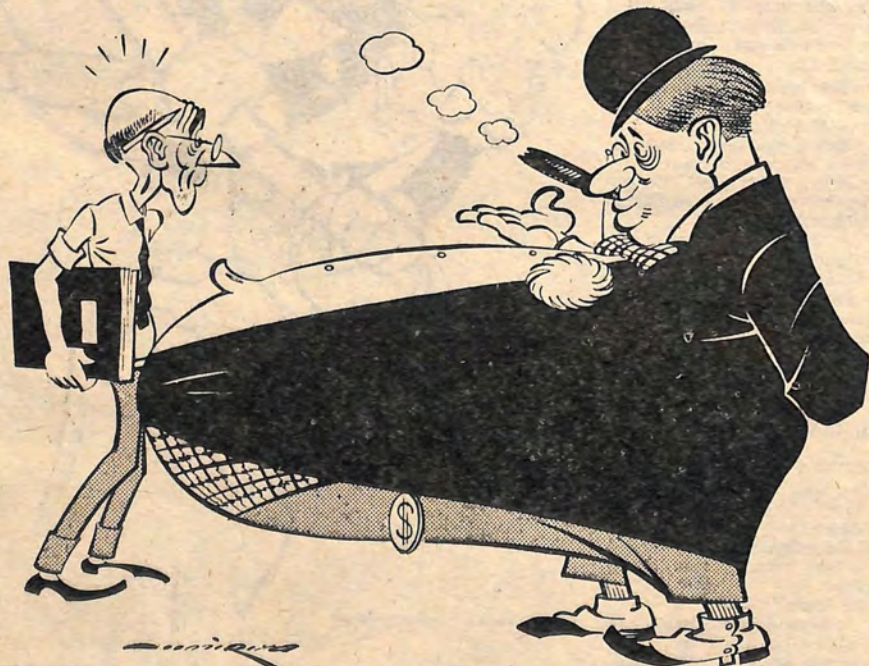
Bütün bunların yanında, giriş ka-pısından muazzam bir disiplin: Üç ufak çocuk, talebe biletleriyle gel-mişler, pasolarını unutmuşlar. Ufa-cık, on, oniki yaşında, talebeden başka, ne olabilirler? Başbakan mı?... Ne? Daha onca gencine alış-madık!

«Hayır, giremezsiniz!..»

Disiplin, eser seçilmesinde, sah-nedeki oyunda, kulisin arkasında olmazsa işte, kapıda olur ancak ve kapıda kalır! Değil mi Akbaba?..

Nimet ARZIK

Osmanlı Bankasında grev başladı.

— Görüyorsunuz, aramızı bulmaya imkân yok!

PAZARTESİ :

Ortalıkta bir «Toledolu Sarışın» lâfidir doluyor. Kim bu Toledolu sarışın? diye sormazsınız umarım. Vücuduyla dışışlerini birbirine karıştıran kadın... Parlâmentoda, kulislerde konuşulan, gazete sayfalarında başlıbaşına konu olan Rosaria Garcia.

İddialara göre Bayan Rosaria Garcia Dışışleri Bakanı Feridun Cemal Erkin'in gouvèrnante'i, yani kâhya kadını imiş. Ama bu kadarla kalmıyor, Rosaria Garcia için hariciye kesiminde çizgiyi ve çizmeyi aşan bir takım işler yapıldığı da ileri sürülüyor.

Ve mesele öylesine büyüyor ki, bakarsınız siz bu satıları okuduğunuz zaman Feridun Cemal istifâ etmiş bile olur. Bunca beceriksizliği, bunca başarısızlığı, bunca hatâsı yüzünden istifâ etmeyen Bakan, Toledolu sarışın yüzünden çekiliverir.

Ah Şark! Ah Doğul! Böylesin sen ne yapalım kil..

İşin en hoş bir yanı da Dışışleri Bakanının Toledolu Sarışın için Anadolu Ajansına yaptığı açıklama... Diyor ki Bay Bakan:

— «Madrite Büyükelçi olarak gittiğimiz zaman orada Rosaria Garcia isimli bir İspanyol genç kız müstahdem olarak çalışıyordu. (...) Bu bayan beni Madrit'ten sonra işgal ettiğim vazifelerde de takip etti.»

Gördünüz mü ifadeyi! Toledolu Sarışın Erkin'i takip etmiş.

Hey gidi hey... Kadınların peşinden koştuğu adam olmak güzel şeydir ama Erkin'in kendinden menkul bu kerametine gülmek mümkün değil.

SALI :

Haftaya kadın dedikodusu ile girdik, kadın dedikodusu ile devam edelim. Son günlerde ortaya bir moda çıktı. Ünlü yıldızlar sevgililerinden veya kocalarından söz açıp konuşuyorlar. Meselâ Liz Taylor, kocası Burton'un özelliklerini gazetecilere anlatıyor:

— «Cinsel bakımdan pek kuvvetlidir o... Yabani bir orman adamı gibidir.»

Her bakımdan Hollywood usulü perdelanmış bir iddia bu... Öte yandan Brigitte Bardot'un gayri resmî kocası Bob Zaguri de diyor ki:

— «Pek hercafidir Brigitte, aklına ne eserse yapar.»

Anita Ekberg'in kocası:

— «Erkeklerin karına bakmasından hoşlanırım...» diyor.

Hepsi iyi, hepsi güzel. Ve gazeteler bu saçmalarla sayfalarını dolduruyorlar.

Bizler de okuya okuya günümüzü gün ediyoruz.

Tevekkeli değil Frenkler:

— «Bir tek kadın saçı, yüzü çift öküzden daha iyi çeker...» demişler.

Yoksa yukarıdaki saçmalar, yüz binlerce okuyucuyu peşinden sürükleyebilir mi idi?

ÇARŞAMBA :

Yeni bir Fransız fıkrası: Öğretmen öğrencinin babasını ivedilikle çağırarak dedi ki:

— Mösyö size üzülerek söylemek zorundayım ki oğlunuz sınavda bir arkadaşından kopya çekmiştir.

Baba şaşırır:

— Ama nasıl olur, benim oğlum dürüst bir çocuktur.

Öğretmen iki sınav kâğıdı uzatır:

— Bakınız nasıl olur. Birinci

7 gün

soru: Marignan savaşı kaç tarihinde oldu? İki kâğıtta da cevap: 1515 de.

Baba:

— İyi ama bu soruya herkesin vereceği cevap budur.

Öğretmen:

— Durun bitmedi. İkinci soru: Kral Birinci François'nin annesi kimdir? İki kâğıtta da cevap: Margerite d'Angouleme idi. Oysa bu sorunun cevabı Louise de Savoie olmalıydı.

Baba:

— İyi ama benim oğlumun kopya çektiği nereden belli? Ya arkadaşları ondan kopya çekmişse?

Öğretmen:

— Daha bitmedi Mösyö. İşte üçüncü soru: Dördüncü Henri'nin çocuklarının isimlerini sayınız. Birinci kâğıttaki cevap: Bilmiyorum... Ve sizin oğlunuzun cevabı: Ben de bilmiyorum.

PERŞEMBE :

Gazeteler yazıyorlar: «Adana adliyesinin en iyi kâtibî tevkif edilmiş.» Çünkü bu en iyi kâtip

morfin kaçakçılığından sanık birine mektup yazarak demiş ki:

— «Altı bin lira verirsen seni dört duvar arasından kurtarırım.»

Basın haberi böyle veriyor, ama biz kâtibin neden en iyi kâtip olduğunu bir türlü anıyamadık. Acaba şarkılara geçen kâtipler gibi mi idi bu kâtip:

Kâtip benim ben kâtibin el ne karışır

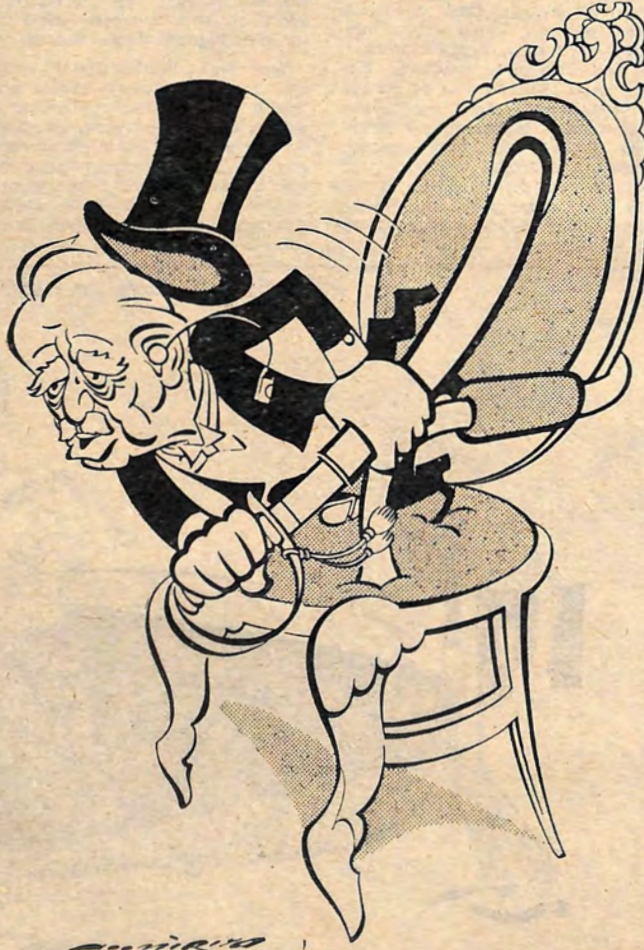
Kâtibime kolalı gömlek ne güzel yararışır

Yarışır mı yararışır. Ama nerede o kolalı gömlekli kâtipler? Şimdiki kâtipler parasızlıktan gömleklerini ütületemiyorlar da, lime lime yaka ve ip gibi karamatla doluyorlar. İşte arasına böyle doğru yoldan çıkıp rüşvet istemeye başlıyorlar. Ne diyordu şarkı:

Üsküdardan geçer iken aldı da bir yağmur...

Hem de ne yağmur, ne fırtına!.. Bunun önünde kâtiplerin cümlesi Hazan yaprağı gibi savrulup duruyor.

İnönü: «Ben komutanlıktan geldim. Savaş meydanında partiyi bırakmam» dedi. — Gazeteler —

İnönü — Ne kadar parti varsa çıksın karşıma!..

CUMA :

Erzurum Atatürk Üniversitesinde uzun süreden beri araştırmalar yapıyorlar. Niçin? Çünkü efendim, insanın nasıl dünyaya geldiği bu incelemeler sonunda meydana çıkacakmış. Ve sonunda anlaşılmış ki:

— «İnsan maymundan değil, insan ve maymun da dahil bütün türler topraktaki poliuronik asit kristalleri içerisinde meydana gelmişler.»

Hocalarımız bunu yeni bir buluş gibi ortaya atıyorlar, ama bilmiyorlar mı ki insanın topraktan yaratıldığı iddiası bir eski hikâye. Hatta Bektaşîye:

— «Niçin yıkanmıyorsun?» diye sordukları zaman Baba Erenler:

— «Suyla pek oynamağa gelmez imanım, malım ya topraktan yaratılmışıdır, sonra çamurlaşır...» diye cevap vermiştir.

Hem efendim, böyle bilimsel araştırmalara lüzum yok. Çevremize baktığımız zaman Bektaşî Babasını haklı gösterecek bir manzarayı görmek her zaman mümkün. Şu içinde yaşadığımız toplumdaki insanlar bir çamurlaşmışlar, bir çamurlaşmışlar ki, nereden geldiklerini ve mayaların ne olduğunu ispatlamak için ayrıca çalışmak zahmeti gereksizdir.

CUMARTESİ :

Bir ilkokul müdürü Almanya'ya gidip maden işçisi olmaya karar vermiş. Sebebi sorulduğunda cevabı:

— «Çocuklarımla ve kendimin insanca yaşayabilmesi için...»

Ve ayrıca demiş ki müdür:

— «Soframızda ayda iki defa etli yemek bulunursa, o ay allecek kendimizi mutlu sayıyoruz.»

Şimdi müdür Almanya'ya gidip maden işçisi olacak ve toprağın altına inip çalışacak.

Peki... Biz ne olacağız?

Ne olacak biz de utancımızdan yerin dibine batacağız.

PAZAR :

Akşam gazetesinin yazdığına göre NATO'da görevli bazı Amerikalı subaylar kaçakçılık yapıyorlarmış.

İşte öteden beri söylenen, yalınız söylenen değil, arasına suçluları da yakalanan bir hikâye... Bizim yaşadığımız, Amerikalı subayların bu işi nasıl ve niçin yaptıklarıdır? Çünkü bu adamlar Türkiye'de kendilerini Karun gibi geçindirecek bir maaş alırlar, ve milyon hayata yaşayabilirler. Daha da mı kaçakçılık? Daha da mı para hırısı?

— «Para arttıkça, para sevgisi de artar...» demişler. Görünüşe göre yanlış değil. Ama hoş bir şey de değil NATO'da ikide bir kaçakçılık olması... Güney sınırımız zaten kaçakçıların cenneti durumunda, bir de buna İzmir dolaylarını eklersek Türkiye Nasrettin Hoca'nın türbesi gibi kapısına kilit asılmış dört yanı açık acap bir memleket olacak. Sonra da Avrupadan gelen yolların küçücük bavullarını didik didik eden gümrük memurlarımızın hâlî büsbütün komikleşiyor.

Bavulları titizlikle gözden geçirilen vatandaşlarımızın günahı ne?

Türkiyedeki Amerikan pazarlarından alışveriş yapmamaları mı?

Politikacının ramazanı

Meşhedî'nin nutku

Mene bah ey hâzırûn! Meşhedî kulunuz de
Bahsetsin uzun uzun size mülk-i İyrân'î!
Görün anda terakki, görün anda ilim ne,
Hiç kalacak yanında Evropa'nın irfânî!

Bizde eyle caddeler vardır kim geniş geniş,
Karşıdan karşıya dek tutar on gün zamânî!
Bizde eyle kuleler vardır kim yangın için
Tepesine çıkanda seyredersin Efgân'î!

Bizde eyle gür sesli müezzinler okur kim,
Tahrân'da okur amma Mekke dinler ezânî!
Bizde para eyle bol, hezne eyle dolu kim,
En fakirin ardından kamyon taşır cüzdânî!

Bizde eyle gül açar, kırmızı katmer katmer,
Seçiz yıl sıtma tutmaz bir kere kokhuyânî!
Bizdeki kadınların eli eyle çabuk kim,
Bir ayda kız doğurur, kırkbeş günde oğlânî!

Gelinlerin boynunda sıra sıra inciler,
Tanesi yedi batman en küçüçük olânî!
Bizde eyle akıllı adamlar tümen tümen,
Şeytana ders okutur en budala olânî!

Leşkerler mavzer, bomba taşımaktan âr eder,
Kırkikilik top taşır en guvetsiz olânî!
Saray bahçesindeki en küçüçük havuzun,
Yanında katre kalır bahri muhit ummânî!

Bizim denizlerdeki hamsileri görseñiz,
Balinadan büyüktür henüz yeni doğânî!
Bizde eyle opretör, eyle tabip vardır kim,
Kırpık kırpık etlerden çıkarırlar insânî!

Hazerde eyle hızlı giden gemiler var kim,
Hareket ettiğinde geri kalır kaptânî!
Bizdeki en çelimsiz boksörden yumruk yiyen
Yeddi yıl gökte gezer sonra bulur İyrânî!

Menim melmeçetimde eyle pehlivan var kim,
Dünyayı sırtta taşır en çelimsiz olânî!
Ey hâzırûn! Ef buyurun Meşhedî kulunuz
Anlatmakla tükenmez medhi mülk-i İyrânî!

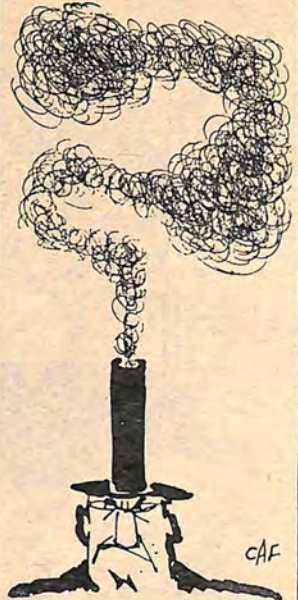
Gönderen :
Avukat M. T.

İngiliz bilginleri: «Erkekler arasına karılarını dögmeli» dedi...

— Başına ne geldiyse o âlimlerin yüzünden geldi birader!

BACALARDAN ÇIKAN DUMANLAR
ANKARA'NIN HAVASINI KIRLETTİ!!

GEÇEKONDU SAHİPLERİNE TAPU
VERİLECEK

İŞÇİ SİGORTALARINDA YOLSUZ-
LUK GÖRÜLDÜ...

İŞÇİNİN SIRTINDAN GEÇİNERLER

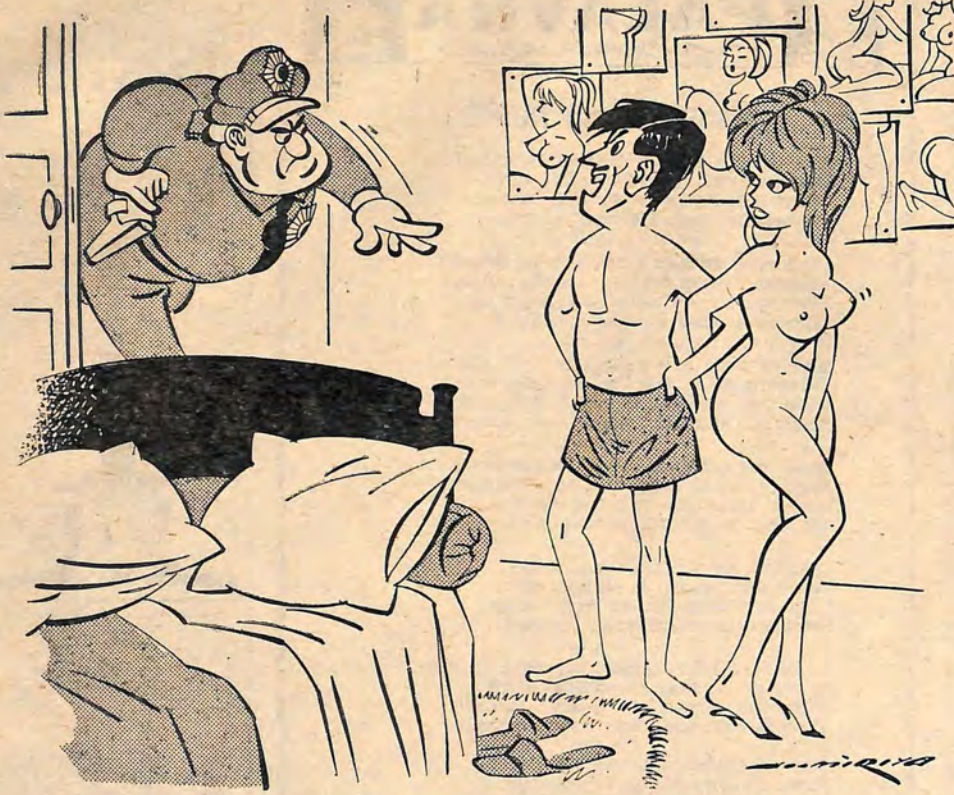
PAZARLARDA İLAÇ SATILYOR...

ARTİST VAPILMAK VAADİY-
LE BİR GENÇ KIZ
İGFAL EDİLDİ...

Genç kızları artist yapacağız diye baştan çıkaran bazı film şirketlerini polis bastı. — Gazeteler —

— Ulan ne yapıyorsun?
— Artist yapıyorum âbi!..

Elektri

Siz erkekler

Deli gibi seviyorlardı. Birbirlerine bunu itiraf etmişlerdi. Ama, genç adam daha çok emin olmak istiyordu.

— Sevgilim, senden bir isteğim var! dedi: Hakikaten hayatındaki ilk erkek ben miyim?...

— Tabii sevgilim! Ona ne şüphe! Ama siz erkekler, hep aynı suali sora sora sinir bozduğunuzun farkında mısınız?...

Henüz erken

Somerest Maugham, bir aralık yatağa düşmüştü. Doktor, kimse ile görüşmesini menetmişti. Hayranlarından birisi telefonla sıhhatini sordu ve bir an evvel iyileşmesini diledikten sonra:

— Müsaadenizle size portakal veya çiçek göndermek istiyorum, bunlardan hangisini tercih ediyorsunuz?

Ünlü İngiliz romancısı şu karşılığı verdi:

— İsteddiğiniz zaman portakal gönderebilirsiniz, fakat çiçek için henüz erken.

Biz ne diyelim...

Arkadaşına dert yanıyordu: — Karıma ne oluyor anlamıyorum, artık öpücüklerini de kısımağa başladı... Haftada sadece üç defa öpecekmis...

— Bunda söylenecek ne var kardeşim. haline gükret, bizim çocuklara haftada değil, ayda üç defa öpeceğini söylemiş...

Onun da işi böyle...

Boğa güreşçisi antrenmana çıkmış, fakat azgın boğa onu arenadan evine kadar kovalamıştı, karısı gözlerini fal taşı gibi açıp korku ile sordu:

— Bu da ne böyle?...
Torero hiç istifini bozmadan:
— Şey, dedi, biraz da eve iş getireyim dedim...

Bilmiyor...

Askerliğe yeni başlamış bir genç, general kışlanın bahçesinden geçerken selâm vermek şöyle dursun, dönüp bakmadı bile... Bu işe içerleyen kumandan karşısına geçip sordu:

— Sen benim kim olduğumu biliyor musun?

Delikanlı oralı bile olmadan arkadaşlarını çağırdı:

— Gelin bakın, burada kim olduğunu bilmeyen bir bunak var...

RAMAZAN

Pek farkında olmadık demek gelmiş ramazan? Belki biraz durulur bu ayda fazla azan. Esmayı üstümüze sıkratıyoruz bâzan. Bizim şans bahçemizde aksi tohum ekili; Bu zamanda olmalı insan Milletvekili!

Ürün beklemedense her yıl çorak ovada, Gezerdik Londra'da, Paris'te, Moskova'da Şampanyamız soğurdu akşamları kovada: Sözlerimiz olsa da kıskırtıcı etkili, Kimse dokunmazdı çıksak Milletvekili!

Kırkbir kere maşallah: Vehbi Koç'a sözüm yok, Elin başarısında zerre kadar gözüm yok, Siyaset işlerinde bilgiye pek lüzum yok! Zaten tek ağacım yok şu dünyada ekili, Bari imkân bulsam da olsam Milletvekili!

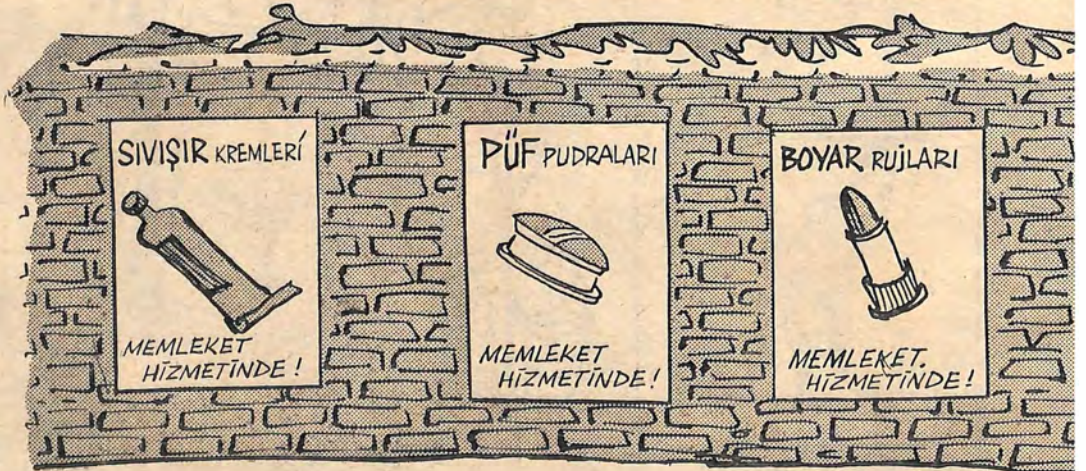
Hasis birin üstüne bi Dostlar hep karga ol Fırsat geçse eline po: Biz hâlâ öğrenmedik Bunu bilenler ancak

*

Maksadın seziyor y Önce eve düzen ver, Şu iş daha hayırlı y Bir meclis kur eş, d Halktan ayrı yaşamaz

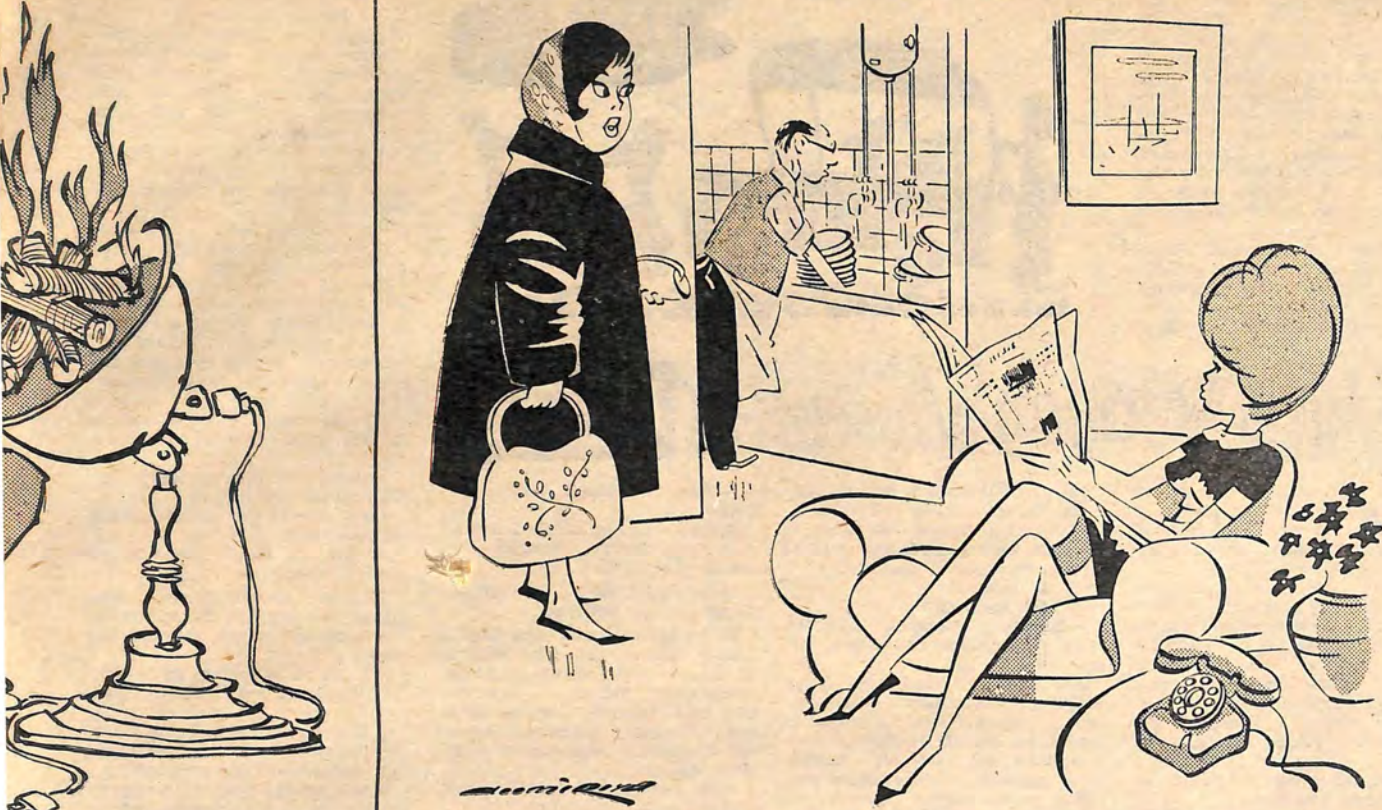
*

Alışkıtır her işe uzan Sayın mebuslarımız Tutumunuz yurttaş Bir havadır gidiyor a Millete benzemeli bir

— Bu kadar hizmetten sonra na

Şimdiki hizmetçiler!

— Fatma, ben pazara öteberi almaya gidiyorum. Bey de bulaşıkları yıkıyor.. Biri telefon ederse çok rica ederim sen cevap ver.

sobası

KEYFİ

oymaya çalışır,
göz oymaya çalışır,
oymaya çalışır!
kandırıcı dili,
Milletvekili!

andan, burcundan,
ara bahset acundan!
cı orucundan:
incesazlı, içkili,
çek Milletvekili!

şazı burun,
z da köye buyrun!
zor dağ-ı derun:
aksak ezgili,
Milletvekili!

Herkeste bir bezginlik görünür ilk nazarda,
Daha anlıyamadık kim kârda, kim zararda?
Pek çoğunun ipliği dolaşır pazarda.
Bu dâvanın meçhuldür avkatı, müekkili,
Hepsi ya çok zengindir, ya da Milletvekili!

Sen de şikâyetçiydin meydandaki durumdan,
Çekip kurtaracaktın milleti uğurumdan!
Bir inanç kazanmadık yaptığın bu yorumdan...
Galiba gözünüzde birer perde çekili,
Hakikati görmeli önce Milletvekili!

Konumuz ramazandı bir yığın lâfa daldık,
Bir o tarafa daldık, bir bu tarafa daldık,
Halli imkânsız olan bir ihtilâfa daldık.
Bir geçit var llerde daracık, turnikeli,
Sıkışmadan geçenler sade Milletvekili!

Salâhattin KUTLU

Başkasını bulurum

Altmış yaşında zengin bir ihtiyar onsekizinde sarışın bir güzelle evleniyordu. Arkadaşlarından biri:

— Hatâ ediyorsun, dedi. İlk zamanlar evliliğiniz iyi gider ama daha sonra, meselâ on sene geçince sen yetmiş yaşında o ise yirmi sekiz yaşında olacak. O zaman ne yapacaksın?...

— Canım bu da düşünülecek şey mi, diye beriki cevap verir, yirmi sekiz yaş o kadar ihtiyar sayılmaz... Hem canım o yaşı gelince ben daha gencini bulurum...

Bu nasıl işler?

Amerikalı mahkûm idam edilecekti, elektrikli sandalyenin yanına getirdiler. Soğukkanlılığını kaybetmeden sordu:

— Bu nasıl işler, anlatsanıza...

— Oturun da, diye gardiyan cevap verdi, nasıl işlediğini göstereyim...

Daha yavaş

Arkadaşına yemeğe davetliydi. Bahçe kapısından içeri girince pencereden önce bir tencere, sonra birkaç tabak, arkasından bir tepsinin fırlatıldığını gördü. Hepsini topladı ve kapiya yaklaşıp bağırdı:

— Anladık sofra bahçeye kurulacak ama, tabağı, çanağı daha yavaş getirseniz olmaz mı?...

İlk defa

Yetmişlik ihtiyar ilk defa tayyareye biniyordu. Yerine oturdu, kemerini bağladı... Biraz sonra hostes yanından geçerken sordu:

— Bir isteğiniz var mı?

— Hayır, gayet rahatım...

Sonra pencereden bakarak:

— Müthiş bir şey, şu insanlara bakın sanki birer karınca...

Hostes gülererek cevap verdi:

— Onlar sahici karınca, daha havalanmadık ki...

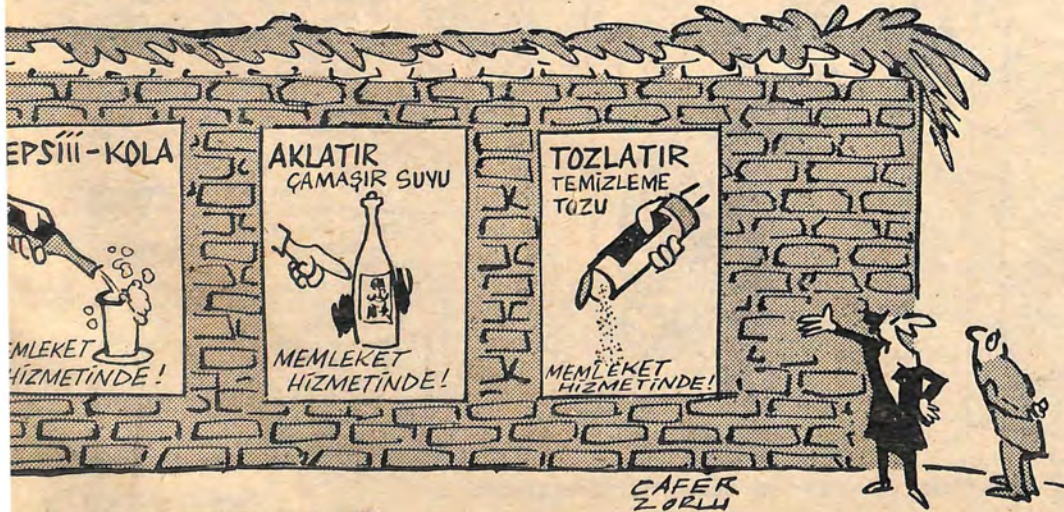
İlki olmaktan iyi...

İki kadın dul bir adamla evlenen arkadaşları hakkında konuşuyorlardı:

— Doğrusu bir dulun ikinci

karısı olmak hoşuma gitmez...

— Amma da yaptın şekerim, herhalde birinci karısı olmaktan iyidir...

kalkmıyoruz anlamadım gitti!

GİTMEM gerekti. Kamyonla, otobüsle, trenle, jetle, en hızlı araç hangisi, onunla, ama hemen, uçarak gitmem gerekti. Ankara'yı, metrelerce beşbin liraya satılan arsalarıyla birlikte toptan başlıgısalara bana; «Kralın Hüseyin, Ankara'yı sana verdik, dilediğin gibi kullan; taşını-toprağını, çarşısını-pazarını soyuna-sopuna helâl eyledik» deseler, yarım saat duracak halde değildim. Gitmem, ama hemen, en hızlı araçla gitmem gerekti.

Konaklarım mı yanımtı? Hayır! Çiftliklerim mi yağmalanmıştı? Hayır! Kaçakçılarım mı yakalanmıştı? Hayır! Paracaklarım mı kaçırılmıştı? Hayır, hayır! Hiçbiri değil.

Yürü Yavrum Yürü! Hüseyin Korkmazgil

Sadece... evet... sadece özlemiştim! Ellerini ellerime almak, gözlerinin içine bakmak, sesini işitmek, sıcaklığını, varlığını duymak istiyordum, hepsi bu!

Özlemek... Dünyanın en pahalı, en değerli, en bulunmaz şey!

Telefonda sesini duymuştum ama, yetmemişti ki bu bana... Sanki yüreciğimi ellerine almışlar, sıkıyor da sıkıyorlardı. Burnumun ucunu görecektim halde değildim!

Garağın ağzında, elinde defter, bir karadeniz uşağı ünleyip duruyordu.

— Ardıçlıdere'yeee, Ardıçlıdere'yeee! Hemen kalkıyor..

— Kaçta kalkarsınız kuzum? dedim.

— Onda kalkıyoruz abi, dedi.

Oh, tam bir saat vardı daha. Nasıl geçirdi bu bir saat! Oracıkta uyulacak bir yer olsa, hemen yumacığım gözlümü, «beni saat ona beş kala uyandır kardeşim» diyeceğim... Fakat.

Bir biraevine girdim. Elimdeki gazeteyi belki de ters tutuyordum; çünkü ne okuduğumu, neresini okuduğumu bilmiyordum. İncecik terlediğimi duydum. Avuçlarım ter içindeydi.

Saat 9.45... Oh, geldi vakit! Sanki beni bekliyorlarmış, sanki geciktiğim için sövüyorlarmış gibi apar-topar kalktum biraevinden.

— Tamam mı, gidiyor muyuz? dedim.

Patronla şoför yamağı, ikisi birden.

— Hemmen kalkıyoruz abi, dediler.

«Hemmen» deyince, geçtim yerime, oturdum. Dakikaları sayıyorum. 10.05, 10.06, 10.09, 10.11...

— Saat geçiyor, dedim.

— Hemmen abi, hemmen! dediler.

İndim otobüsten, gezinmeğe başladım. Saat 10.30 oldu.

— Yahu, kardeşim, vakit geçiyor, gitmiyor muyuz daha? dedim.

Patron:

— Hemmen kalkıyoruz beyfendi, dedi. Ayrılmayın lütfen.

Geçtim yerime, oturdum. Elimdeki gazete, jandarma elinde köylü gibi tir tir titriyor. Makale diye bulmacaya, iç politika diye sporto-toya bakıp duruyorum. Saat 11.00 oldu.

— Eee, olmaz ama, dedim, saat 11 oldu be kardeşim!

— Hemmen beyim, hemmen!

Ardından, caddeye yukarı bağırmaya başladı şoför yamağı:

— Ardıçlıdere, Ardıçlıdere, Ardıçlıdere! Haydi, kalkıyooo!

Saat 11.15. Saat 11.30. Saat 11.45...

Hani, uygar insan korkak insan-
dır, derler. Eğer azıcık korkak olmasam, kalkıp sarılacağım gırtlaklarına şu heriflerin. Hiç bu kadar daraldığımı ansıyamıyorum. Bir el,

ayak parmaklarımdan başlıyor sıkmağa, dizime çıkıyor, baldırına çıkıyor, belime çıkıyor, göğsüme, omuzuma, derken gırtlığıma çıkıyor ve sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor...

Ah şu uygarlık!

— Yahu kardeşim..

— Beyfendi, hemmen kalkıyoz.

Haydi, Ardıçlıdere, Ardıçlıdere, Ardıçlıdere!

Ben artık inip-biniyorum, inip-biniyorum kızgınlıktan. Sanki altımdan dürtkiliyorlar; binmemle inmem bir oluyor. Caddenin kıyısına, kaldırıma serilmiş yatıyor köylü yolcular. Benim halimi gördükçe, yayvan yayvan güliyor:

— Acele işe şeytan karışır efendi, diyorlar.

Zincirlik deli olmamak mümkün değil! Sıkıntıdan, kızgınlıktan etim etimi, dişim dişimi yiyor. Fakat ki-me ne yapabilirim! Kendimi tutuyor:

— Yahu kardeşim, canım ciğerim, saat geçiyor, diyorum;

— Hemmen, diyorlar.

Birden patlıyor:

— Eee, rezalet bu sizin yaptığınız! diyorum:

— Hemmen efendi, hemmen, diyorlar.

Ardından da başlıyorlar ünlemeğe.

— Ardıçlıdere'ye, Ardıçlıdere'ye! Haydi, kalkıyooo!

Hani, «güler misin, ağlar mısın» derler ya, işte o biçim...

Anlıyacağınız, saat tam 13.00'de kalktık. Motor çalışmaya başlayınca, kent yerine oturdu, caddeler, apartmanlar yerlerine oturdular, kent kente benzedi. Değilse, bütün Ankara deprem çizgisi gibi kaynayıp duruyordu kafanda ve gözle-rimin önünde.

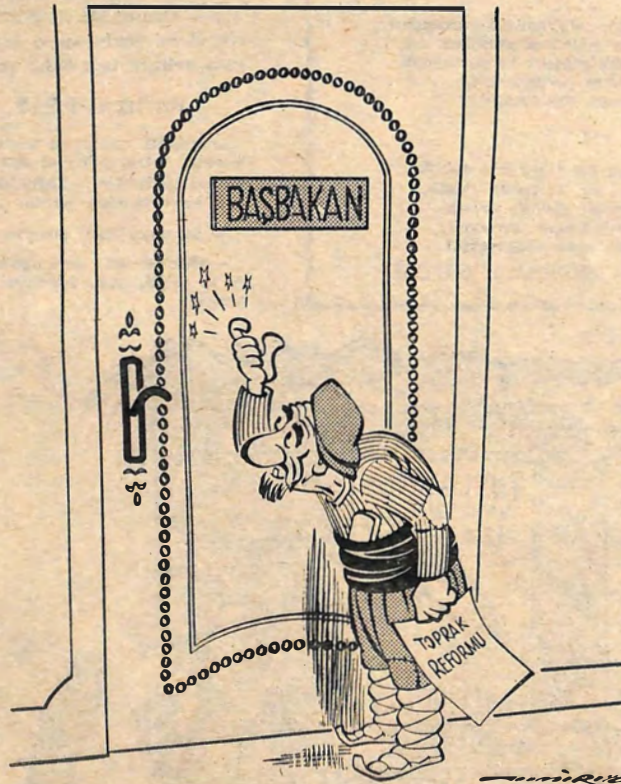
Oysa, asıl festival bundan sonra başlayacakmış... Ne bilirim!

Kızılca'ya vardık. Saat tam 16.00... Otobüs zınc dedi durdu. Sanki, kızdırırsam beni iyice geceye bırakırlarmış gibi fısıltıyla sordum şoföre:

— Çok kahrımız burada?

— Yok beyim, yok... Hemmen kalkıyoruz. Şöyle bi bakıtp kalka-caz...

Neye bakıtacağımı sormadım artık. Arabaya mı bakıtacak, elfalına mı, yoksa kahve falına mı, bilmiyordum...

— Yahu dört yıl oluyor, bir türlü içeri giremiyorum!..

— O halde ben şurada, ayaküstü bir kahve içeyim..

— Tabii beyim, tabii...

Ağzım yana yana içtim kahveyi, döndüm otobüse. Kim kimse yok otobüsün içinde ve yanında. Beklemeğe başladım. Saat 16.15 oldu, gelen yok. Saat 16.30 oldu, gelen yok. 16.45, gelen yok!

— Yahu, kardeşim, nerde bunlar?

— Gelirler beyim, gelirler, dedi şoför. Şimdi her biri bir yandan çıkar gelir.

Canım burnumda!

— Bakıttınız mı arabaya?

— Bakıttık... Bıyıycık yokmuş...

Her beş dakikada bir kişi geliyor. Saat 17 oldu, otobüste ancak üç yolcu vardı. Sonra dört oldu, sonra beş, sonra altı... Tembel tembel, yayvan yayvan gene yarıştı-
yorlar. Otobüs mü, yoksa köy kahvesi mi, belli değil!

17.30'da bütün yolcular tamam-
dı, ama araba bir türlü kalkmıyordu.

— Kimi bekliyoruz kardeşim, gidelim artık, dedim.

Şoför büyük bir umursamazlık içinde seslendi.

— Ulan, şu Yaşar deyyusu gelmedi mi daha?

Hımm... demek bir de Yaşar varmış. Her kafadan bir ses geldi:

— Gaavenin önünde oturmuş duruyordu..

— O düzül kolay beri gelmez ki..

— Mümkünü yok, gelmez o deyyus..

— Gelmez keraneci, dedi şoför.

— Namıssız herif, kimbilir nirdede gafa çekiye şimdi, dedi yamak.

Herkes bir şey dedi ve rahatladı. Demek, bu kadar insanın içinde rahatsızlık duyan yalnızca bendim.

— Canım, gelmezse ne diye bekliyoruz yani? dedim.

— Gelir, gelir... Mutlaka gelir, dediler.

— Ya gelmezse? Hep böyle bekliyecek miyiz?

— Gelmez keraneci, dedi şoför.

— Gelmez o deyyus, dedi patron.

— Gelmez vallaha o namıssız, dedi bir köylü ve sonra ötekiler.

Bir süre daha sustum. Dışerimi sıkırmaktan çenem ağrıyordu. Sonunda dayanamadım yine.

— Be kardeşim, madem ki gelmez, o halde çekip gidelim. Beklemenin bir anlamı yok!

— Gelir, gelir... Muhakkak gelir, dedi patron. Gelir emme..

— Gelir emme.. dediler yolcular da.

Sonra yine kendi havalara daldılar. Çıldıracağımı!

— Ya gelmezse? Sabaha kadar bekliyecek miyiz yani?

— Gelmez o namıssız dedi yamak. Kitaba el basarım ki gelmez. Kimbilir nirdede gene yarıştıyordur.

Hoppalaaa!

Bıraktım kendimi iyice.

— Saat onsekiz oldu, dedim. Yarım saat daha bekliyeyim, gelmezse, bir yarım saat daha bekleriz; herhalde gelir.

— O deyyus gelmez beyim, dedi patron.

— Gelmez o keraneci, dedi şoför.

— Vallaha gelmez o keraneci, dedi bir köylü.

Kızdım birden.

— Ne demek gelmez? Madem ki gelmeyecek, o halde çekip gidelim canım! Ne ayıp şey bul..

— Yok canım, gelir mutlaka, dedi şoför.

— Gelir, gelir, dedi patron.

— Yaşar mı? Aha şimdi gelir, dedi bir köylü de..

Saat onsekiz geçiyor. Işıklar yanalı çok oldu. Çamurun ortasında bekleyip duruyoruz. Otobüsün içi kahve! Bir saatla tam bir paket sigara bitirmişim.

Şoför de, patron da, yamak da otobüsün içinde, yolcularla birlikte bekliyorlar.

(Sonu 14. sayfada)

Zehir Hafiye

Casuslara Karşı

BU SAYIDA

Cebe konan Mikro-verici!

Son Tutar!
İşinize bir daha
burununu sokar-
san, senin de
sonun böyle
olur!... XXX

Bu gibi tehditlere alışıkan Zehir Hafiye, mektubu yırtıp attıktan sonra Grand Oteli'ne doğru yoluna devam eder.

Zehir Hafiye'nin teorisine göre, geceleyin güneş gözlüğü kullananlar, ya film artistidir, yahut da sabıkalıdır... Aynadan gördüğü tip, ikinci ihtimalle uygundur.

Gelecek sayıda: Zehir Hafiye'nin cebinden çıkan sinyaller!.. Kanalizasyonda motorla araştırma!.. Kordiplomata ait otomobil!.. Tuzağa düşen adam!..

— Eeeh, şansınız açık olsun arkadaşlar!

— Ben inip burada bir yemek yiyeyim barı, dedim.

Hepsi birden:

— Aman beyim, ayrılmayın, dediler. Aha şimdi gelir ve hemmen gideriz.

Merak etmiştim:

— Kim bu Yaşar dediğiniz adam? dedim. Necidir yani?

Gülüştüler. Yazılamıyacak sözler ettiler. Patron:

— Heç canım, serserinin biri, dedi. İpsiz-sapsızın biri...

— Yani bu kadar insan bir serseri mi bekliyor? Saygısızlık derler ama buna!

— Yaşar kim, saygı kim! dedi bir yolcu ve gülüştüler.

Patron:

— Hele şuna ben bir bakıp da gelem, dedi ve sallanarak gitti.

Gidiş o gidiş! Ne patron gelir, ne Yaşar...

Yamak:

— Bunlar gelmiyecekler, dedi, hele ben şunlara bir bakıp gelem.

O da çekip gitti sallanarak. Dakikalar geçiyor, ne gelen var, ne giden! Öyle de bir yerdim ki, başka araba bulup gitmeğe de imkân yok. Ağhyacağım kızgınlıktan. Kime söyleyim, kimi döveyim, kimi kime dövdüreyim! Benden başka tedirgin olan yok ki otobüste. Maşallah, herkes dalgasında. Otobüs kalkmış, kalkmamış, umursayan yok.

Sağımdaki yolcu:

— Eee, bunların yaptıkları düpedüz edepsizlik, dedi. Bu kadar insan ne diye bekletirler... Hele ben şunlara bir bakıp da geleyim.

Sinirli sinirli çekip gitti onların gittiği yöne. On dakika daha geçti; ne gelen var, ne giden!

Solumdaki yolcu:

— Ülen, ne cehennem getti bu namıssızlar, dedi. Hele ben şunlara bir bakıp da gelem. Hay deysular hay! Bu kadar adamı ne demeye bekletirler böyle...

O da gitti. Gidiş o gidiş! Köylülerden biri bir türkiye başladı hırlak sesile:

«Burası Muş'tur

Yolu yokuştur

Giden gelmiyo

Acep ne iştir?»

Acep ne iştir?»

Sonra da:

— Bu pizevenkler gelmiyecekler bilader, dedi. Hele şunlara ben bir bakıp da gelem. Kimbilir nireden ziftleniyorlardı...

O da gitti sallana sallana.

Ne kadar bekledik, bilmiyorum. Artık saate bakmağa korkuyordum. Elimdeki gazeteyi burnuma yaklaştırdım, direktteki ampulün ışığında seçmeğe çalışıyorum. «Tarım Bakanı, toprak reformu mutlaka yapılacaktır, dedi. Tarım reformunun da bu arada yoluna konulacağını söyledi. Hükümet sözcüsü, kanunlar Anayasaya göre ele alın-

caktır, dedi. İşsizliği önleyici tedbirler alınacaktır diyen Çalışma Bakanı... İcra ve İflâs... Doktorların yurt dışına gitmelerini önlemek için... Turizm Bakanı, bu mevsim bir milyon turist geleceği tahmin edilmektedir, dedi. Başbakan, yatırımlar yakında semere verecek, dedi. Memleket yakında refaha kavuşacaktır diyen Başbakan... Yapılan gizli toplantılardan basına henüz bir şey sızmamışsa da... Peru'da bir hükümet darbesi teşebbüsü önlemedi... Vergi kaçakçılığının önlenmesini söyleyen Maliye Bakanı... İmar ve İskân Bakanı, gecekondu-lara tapu verileceğini belirtti ve...

Bu sırada bir yolcu:

— Gözün kör ola Yaşar! diye bağırdı. Bu deyyusun geleceği yok, bari bir de ben bakayım şunlara.

Önce patron döndü:

— Ahmet Ağa geldi mi? dedi.

Ardından bir köylü geldi:

— Patron geldi mi? dedi.

Onun ardından yamak geldi:

— Geldi mi Mehmet Ağa? dedi.

Onun ardından solumdaki yolcu geldi:

— Geldi mi Hacı Ağa? dedi.

Gidenler birer ikişer dönüyorlardı. Gelen, az önce gideni soruyordu. Ama Yaşar yoktu ortada, Yaşar unutulmuştu!

Saat galiba 19.30 olmuştu. Şoför bağırdı.

— Temam mıyız millet? Gidelim mi gayrı?

— Tamam, tamam, gedelim, dediler.

Biri bağırdı.

— Yaşar yok, Yaşar yok!

— Yaşar yok mu?

— Yaşar yok!

— Gelmez o deyyus, dedi şoför.

— Gelmez, dedi patron.

Öyle sözler, öyle davranışlar vardır ki, insan bunların karşısında ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemez bazan. İşte öyle olmuşum.

— Buna düpedüz saygısızlık derler, dedim. Böyle otobüs işletmeciliği olmaz be kardeşim!

— Tabii saygısızlık derler, dedi bir köylü ve güldü. Hi hi hi.. İbrahim, sen panga işini hallittin mi?

— Terbiyesizlik derler buna, dedi bir başka köylü ve «Allah sana şükür» diye göğüs geçirdi.

— Bu milletin ne yapılr benim? dedi şoför ve sunturlu bir sövgü salladı ardından. Bu millet böbledir işte...

O sırada karşıdan iki kişi göründü; sallana sallana geliyorlardı otobüse doğru.

Meraka kapılmıştım, nasıl bir yaratıktır şu Yaşar dedikleri diye; otobüse girince şöyle bir baktım suratına. Aaa, hiç de serseriye falan benzemiyordu. Her gün caddelerde, alanlarda, pazar yerlerinde, resmi veya özel dairelerde, köylerde kentlerde, gördüğüm insanlardan biriydi. Ama, yine de tutamadım kendimi.

— Kardeşim Yaşar efendi, dedim, çok mu hoşuna gitti Kızılca? Bari beş-on gün kalsaydın gelmişken...

Yaşar memnun; hangır hangır güliyor. Sinirlendim.

— Buna saygısızlık derler ama, dedim. Bu kadar yolcuu saatler bekletmeğe ne hakkın var senin?

Yaşar birden küstahlaştı:

— Eee, acele ediyorsan, hüsusi taksi tutarsın beğefendi. Bu otobüs hüsusi taksi değil!

Köylüler hangır hangır güliyorlardı. Yaşar'ın mantığı karşısında diyecek tek bir söz bulamadım. Bir an sessizlik oldu. Bir köylü geniş geniş:

— Bre beğefendi, dedi, bizim için her yer bir. İki saat erken gedip de n'aapacağız? Ha orda beklemişsin, ha burda. Hele sıkma canını.

Sonra Yaşar'a döndü:

— Len deyyus, ne dimeye gecikiyon sankim?

Şoföre:

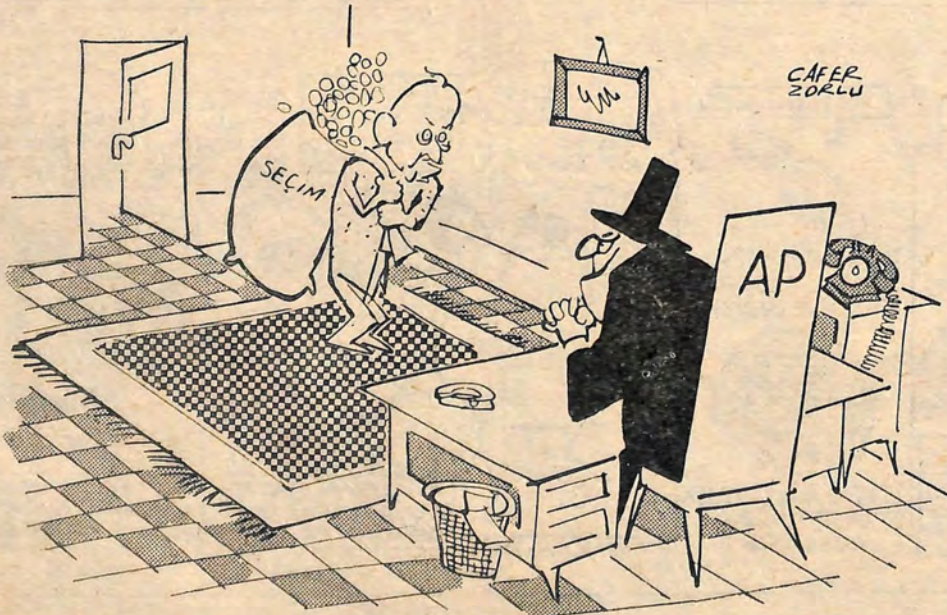
— Yaşar geldi kardeşim, dedim, gidelim artık.

Ve elimdeki gazeteyi önce ikiye, sonra dörde, sonra sekize katladım, yırttım, yırttım, çamurun içine attım, söver gibi:

— Bekleyin, dedim, Yaşar gelir, Yaşarlar gelir!

Hüseyin KORKMAZGİL

İnönü: «Biz çetin ceviziz» dedi!

İnönü — Ceviz oynamaya geldim odana!..

TARASKONLU TARTAREN

Alphonse Daudet'den 11
Resimleyen: BÜLENT
EREN

13 Kam ateşli Taraskonluların, avdan başka, bir büyük alışkanlıkları daha vardı: Şarkı alışkanlığı! Bu küçük memlekette yaşayan insan sayısı kadar, mahalli şarkıları vardır denilebilir... Her ailenin, hattâ her kişinin kendine ait bir şarkısı olmuştur ve bu şarkı bütün Taraskonlularca tanınmıştır. Meselâ herkes bilir ki eczacı Bézuquet'in şarkısı: «Sen, ey taptığım beyaz yıldız», Silâhçı Costecalde'in ki: «Kulübeler memleketine gelir misin?» ve sicil memurununki: «Cin olsaydım kimse beni görmezdi.» mısralarıyla başlar... Bütün Taraskonlular da bunu bilir!

14 Haftada iki üç defa toplanarak bu şarkıları birbirlerine okurlar. İşin tuhafı şu ki, defalarca okudukları bu aynı şarkılardan asla bıkmadıkları görünmezler... Şarkılar âdeta mukaddes bir muhafaza altında babadan evlâda geçer, başka aileye eğreti olarak bile vermezler! Şapka avcılığında olduğu gibi, şarkılarda da şehrin birincisi yine Tartaren'di. Hemşerilerine olan üstünlüğü de şundan ibaretti: O kendi şarkılarından başka, herkesin şarkılarını da bilirdi... Lâkin okutmak meseleydi Tartaren'e!

15 Ama bazen «Bézuquet Eczanesi»nde müzikli toplantı yapıldığı zaman tesadüfen içeriye girer, birçok rica ve yalvarmalardan sonra eczacının annesi ile «Şeytan Robert» isimindeki uzun şarkıcı okumaya rıza gösterirdi. Şarkı söylemek için vaziyet aldığı zaman bütün salondakiler titrer, büyük bir şey olacağı hissedilirdi... Madam Bézuquet: «Robertim, sevgili, fettan Robertim! — İşledik seninle birlikte gınah, — Seni de beni de affetsin Allah!» diyerek şarkının bir kısmını bitirince, yavaş sesle ilâve ederdi: «Sıra sizin Tartaren!» Ve salonda gök gürlemesi gibi bir ses duyulurdu: «Hayır, hayır, hayır!»

16 Anlıyorsunuz ya, arada bir «Hayır, hayır, hayır!» diye bağırarak uzun bir iş değildi. Ama Tartaren'den başkasının harcı da değildi! Tartaren bunu öyle şeytani bir eda ile yapardı ki, salonda bir korku ürpermesi dolaşır, bu arada alının süngerle silip, madamlara tebessüm ederek, müsyörlere göz kırparak salonu terkeden Tartaren: «Şimdi Bézuquet'lerde Şeytan Robert şarkısını okudum» sözlerini lâkaydane bir tavırla söylemek için, doğru klübe koşardı! İşin garibi şu ki, şarkı yüzlediğine kendisi de inanırdı... Ve bu hususta müteakitt debboy yüzbaşısı Koca Kumandan Bravida onu herkese karşı çok desteklerdi!

17 Gelgelelim Taraskon'da herkesin, ama herkesin sevdiği, saydığı, methettiği yüce Tartaren hiç de mutlu değildi. Bu küçük şehir hayatı onu eziyor, Taraskon'un büyük adamı Taraskon'da sıkılıyordu! Ufuklarını genişletmek, klübü ve çarşı meydanını biraz unutmak için baobab'lar vesair Afrika ağaçlarıyla beyhude yere etrafını kuşatıp duruyordu. Beyhude yere silâh silâh üstüne yığıyor, ölmüş Donkişot gibi hülyasının şiddetiyle merhametsiz hakikatin pençelerinden kendisini çekip kurtarmak çaresini arıyarak beyhude yere hayali romanlarla zihnini dolduruyordu...

18 Kamaları, okları ona: «Harp! Harp!» diye bağırıyor, baobap ağacının dallarında büyük seyahatlerin rüzgârları esiyor ve ona fena nasihatler veriyordu. Bunlar azmış gibi, bir de okuduğu akıl almaz macera romanları! Zavallı adam, kılıçların ortasında yalnız başına kitap okurken, kaç kere takke ve donla kendi evinde bulunduğu unutup koltuğundan fırlamıştı. Eline geçirdiği silâhlarla, romanların kafasına doldurduğu hayallere saldırarak korkunç nağralar patlatmış, sonra sesinin yankılarıyla coşarak: «Kaç kişiyiniz çıkın karşın!» diye hayalindeki onlar'a meydan okumuştur... (Devamı var)

**İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.**

**ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMİYELERİ.
ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR.**

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**
VERİR

(Basın: 22153—A—13390—5)

**REKLÂM
LARINIZ
İÇİN**

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cagaloglu, Türk Ocakı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER
İstanbul	A.B.D.
Ankara	Almanya (Federal)
İzmir	Almanya
Adana	Avusturya
Bursa	Avustralya
Dişarbakır	Belçika
Erzurum	Bulgaristan
Eskişehir	Cekoslovakya
Konya	Danimarka
Zonguldak	Fransa
	Hollanda
	İngiltere
	İspanya
	İsrail
	İsviçre
	İtalya
	Japonya
	Lübnan
	Macaristan
	Norveç
	Pakistan
	Polonya
	Portekiz
	Romanya
	Yugoslavya
	Yunanistan

(Basın: 24057—6)

Demirperde Fıkraları

Hazırlık

Komünist partisinin iki müfettişi bir «Öksüzler Yurdu»nu geziyorlardı. İçlerinden biri müessese müdürüne yiyecek istihkakının çocuk başına ne kadar olduğunu sordu. Müdür cevap verdi:

— İki ruble yoldaş...
Müfettiş:
— Yoook, dedi, istihkakı insan başına bir rubleye indirin!
Tefişlerine devam eden parti üyeleri yetimhaneden çıkıp bir hapishaneye gittiler. Aynı müfettiş bu sefer hapishane müdürüne sordu:

— Adam başına yiyecek istihkakı nedir?
— Bir ruble yoldaş...
— İki rubleye çıkarın!
Hapishaneden çıktıktan sonra arkadaş:
— Amma saçmaladın haaa, dedi. Gıdaya ihtiyacı olan çocukların istihkakları kesilip mahkûmlara ilâve edilir mi?..
Müfettiş mânâlı mânâlı başını salladı:
— Hiç te saçma değil, yarınki istihkbalimizi düşünüyorum!

İstihsal!

Bir yabancı, Rusyadaki fabrikalardan birini geziyordu. Fabrika müdürü ziyaretçiye yıllık istihsallerinin mütemadiyen arttığını anlatıyordu:

— Birinci yıl 500 tane imal ettik, ikinci yıl 5000 oldu, geçen yıl 120 bin bu yıl ise 923.000 parça imalâtımız var...
— Affedersiniz, ne yapıyorsunuz?
— Üzerlerinde «Asansör bozuk» yazan tabelâlar!

Timarhanede!

Kruşçev bir timarhaneyi ziyaret ediyordu. Başkan ve etrafındakiler büyük bir sevgi ile karşılandılar. Kruşçev ve etrafındakileri korumakla görevli polisler ilerde bir gruba yaklaşıp sordular:

— Siz niçin alkışlamıyorsunuz?
— Biz mi?.. Biz deli değiliz. Elektrikçiyiz, burada tamirat yapmaya geldik!

Korku

İki genç Moskovadaki parklardan birinde peyklerle oturmuşlar birbirlerine aşklarını anlatıyorlardı. O sırada bülbül tatlı tatlı ötmeye başladı. Delikanlı sordu:

— Nasıl, hoş değil mi?
Arkadaşı, gözleri kapalı bir süre dinledikten sonra korkarak mırıldandı:
— Parçanın kime ait olduğunu öğrenmeden bir şey söyleyemem!

Durum bu!

Mişa ile İvan konuşuyorlardı. Mişa Rusyanın askeri kudretinden bahsediyordu:

— Bir harp çıkarsa gizli ajanlarımız bavullarına sakladıkları atom bombalarıyla Paris, Londra, New York şehirlerine gidip kapitalist dünyanın belli başlı merkezlerini hemen tahrip edeceklerdir.

— Haklısın, dedi İvan.. Yalnız, atom bombaları kolay, baval nereden bulacağız?

İblisler!

Stalin ölünce ahrette cennetin kapısını vurdu. Kapıcı açıp sordu:

— Ne istiyorsun?
— İçeriye gireceğim...
— Hangi suratla, haydi bakalım doğru cehenneme...
Birkaç gün sonra onbeş iblis cennetin kapısını vurdu. Kapıcı açıp ne istediklerini sordu.
— Buraya geldik. Cehennemden kaçan ilk mültecileriz!..

Telefon

Bir Rus diplomatı, kahvaltı masasında oturmuş bir taraftan kahvesini içerken bir taraftan sabah gazetesine göz gezdirdiyordu.

Birden kahve yudumu boğazına takıldı, kaldı. Heyecanından nefes bile alamıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gazetede öldüğünü bildiren bir haber vardı.

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra, samimi arkadaşları olan gazetenin yazı işleri müdürü Kruşçev'in damadını telefonla aradı:

— Gazeteni bu sabah okudun mu? dedi...

— Evet... Neden sordun?
— Öldüğümü bildiren haberi görmüşsündür herhalde...

Ahizinin öbür ucunda birkaç saniyelik bir duraklamadan sonra endişeli bir sesle damat sordu:

— Tamam, şimdi sen söyle bakalım! Nereden telefon ediyorsun?..

Akbaba

● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

©

Bu gazete Basım ablağ yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

©

Fiati: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

— İki ihtimal var: Ya evimize hırsız girmiş, yahut da bizim kız, arkadaşlarıyla beraber burada dans etmişler!

Tarihi güvercin

Lokantadaki adam önündeki güvercin kızartmasıyla mücadele etti, etti, en sonunda garsonu çağırdı:

— Bu odundan farksız güvercin kaç yaşında?
— Aman mösyö, beni hayrete düşürüyorsunuz! Daha dün pazardan aldum, bu körpe hayvanı...
Bu izahat müşteriyi tatmin etmemişti. Yemeğine devam etti. Güvercini evirdi, çevirdi, kesmek için çatal batıracak yumuşak bir yeri boşuna aradı. Birden hayvanın ayağında bir madeni halka gördü. Bu posta güvercinlerine takılan yüzükten başka bir şey değildi. Biraz daha yakından tetkik edince yüzüğün içinde bir kâğıt parçası gördü, açtı, okudu:

«Yarın, şafakla beraber Napolyona hücum ediyoruz!»

Oskar

Hentüz hastaneden çıkmış genç anneyi bir arkadaşı ziyarete geldi. Yanı başında uyuyan, tombul, güzel bebeği sevdikten sonra:

— Adını ne koyacaksınız? dedi.
— Oskar.
— Oskar ha! Peki sen bu ismi beğeniyor musun?
— Hayır! Ama dört çocuğumuzdan en çok muvaffak olanı bu olduğu için kocam istiyor!...

Evlilik

Fransa'da «evlilik sisteminde reform» meselesi mecliste görüşülüyordu. Arkadaşları adına söz alan bir mebus ayağa kalktı ve:

— Erkeklerin hoşuna gidecek tek reform, dedi, her erkeğe 50 yaşındaki karısını, iki tane 25 yaşındaki kadımla değiştirme hakkını tanımak olacaktır!...

Tenzilât

Austerlitz garındaki gışelerden birine bir adam yaklaşır ve sorar:

— Bordeaux'ya gidiş dönüş kaç para?
— Yüz onbir frank!
— Peki, ben sizden bu bileti alırsam, bana yüz frank tenzilât yapar mısınız?
— Benimle alay mı ediyorsunuz? Burada pazarlık yoktur!
— Sizin de müşterilere böyle muamele etmeğe hiç hakkınız yok! dedi adam, öteki gışeleri göstererek, burada bilet satan bir siz değilsiniz ki!...

Ziyaret

— Durand'lara dün yaptığımız ziyaret hoşlarına gitti sanırım diyordu kadın kocasına. Zira gittiğimizde yüzleri bir karış asıldı. Ayrılrken nasıl gülüyorlardı farkettiler mi?...

— Doktor, midemdeki ağrılar yavaş yavaş azalıyor...

Neyi severler?

Amerikalı bir kadın dert yanıyor:
«En çok sevdiğim şeyler ya gayr-i kanunî, ya gayr-i meşru veyahut da şişmanlatıcı!...»

Cici

— Yeni tuvaletim nasıl?.. Perdeden yaptım...
— Güzeel!.. Perdeyi epiy açmışsın!..

Bebek

İskoç bakkal kadının on aylık tombul, güzel, bir oğlu vardı. Evde kimsesi olmadığı için her gün onu da dükkana getiriyor, iskemlesine oturtuyor, sonra da işine bakıyordu.

Bir gün çocuğu dükkanda göremiyen müşteri nerede olduğunu sordu, kadın:

— Her müşteriye para iade ederken ağladığı için, dadiya bırakmak mecburiyetinde kaldım!... Cevabını verdi.

Kart patlıcan

Adamın biri, lokantaya gitmiş, yemek getirildikten biraz sonra garsonu çağırmış:

— Bu patlıcan çok kötü pişmiş, burası ne biçim lokanta...
— Ama beyefendi...
— Lâf dinleyecek halim yok, patronu çağır...
— Neye yarar, bunu o da yiyemez...

Dünyanın en güzel POLİS ROMANI... Fıatı 5 lira. Umum dağıtma merkezi: BATES

(AK—7)

Dün ya Kari'katür'leri

-NE? KARIM BENİ ALDATIYOR MU?
VAYALÇAK VAY!

-ARKADAŞININ LÂSTİK GİBİ VÜCUDU
VAR SAATLERDİR KARSISINDA YAP-
TIĞINI YAPMAYA ÇALIŞIYORUM BİR
TÜRLÜ OL MUYOR!..

-SANA SON DEFA SÖYLÜYORUM
NİNET BİR DAHA İŞ ZAMANINDA
EĞLENCEYE DALDIĞINI GÖRÜRSEM
SENİ KOVARIM!

-GÜMRÜK TARİFESİNDE BUNUN
YERİ YOK!

YAZISIZ...

YAZISIZ

HER EVDE - HER İŞTE
SINGER

Bebeklik
entarimin...

Okul
önlüğümün...

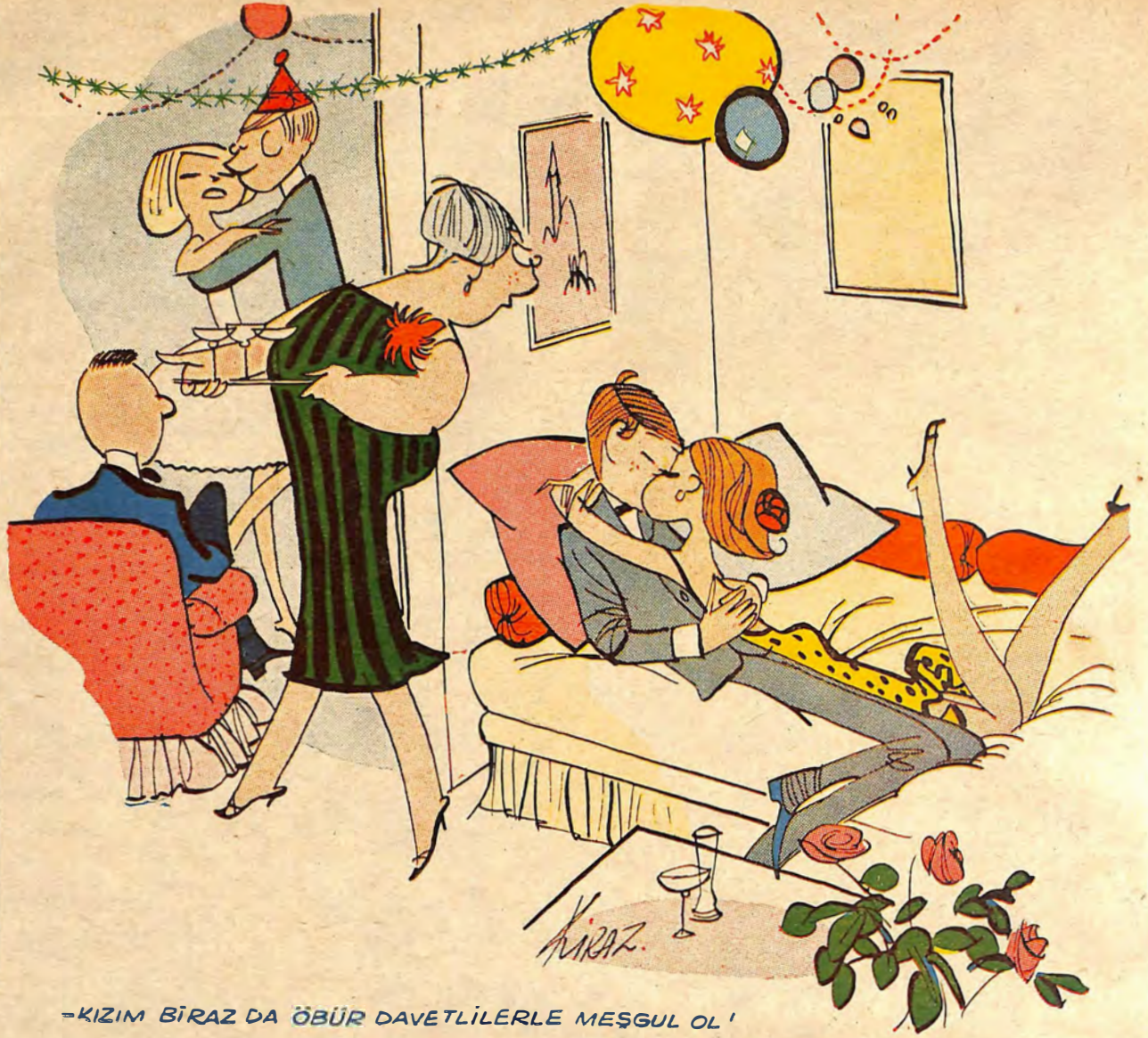
Genç kızlık
esvabımın...

Gelinlik
elbisemin...

Hepsi... Hepsi... Hepsi SINGER'le dikildi!

(Reklamcılık: 4905—8)

A K B A B A

-KIZIM BİRAZ DA ÖBÜR DAVETLİLERLE MEŞGUL OL'

-SİZİ DEĞİL BAYAN, KOÇANIZI
GÖRMEK İSTİYORUM!..
-POOOL, ENAYİNİN BİRİ SENİ
GÖRMEK İSTİYOR!

-AAA, ŞİMDİ HATIRLIYORUM: BEN BURAYA KOÇ-
MI ALDATMAYACAĞIMI SÖYLEMEYE GELMİŞTİM!